

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΕ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1948

ΑΡΙΘ. 47—48

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

† Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου Χριστουγεννιάτικη Χαρά.—† Ἐπισκόπου Ταλαντίου Βασιλείου Ἀρχιερατικά καὶ ἱερατικά δικαιώματα κατὰ τὸ ἔτος 1934 (τέλος).—Ἡ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ὑποδοχὴ τῶν νέων φοιτητῶν.—*Παρατηρήσεων Στήλη*: Χριστὸς ἐπὶ γῆς!—Ἡ πρώτη εἰκοσιπενταετηρίς.—Θεολογία καὶ Ἐκκλησία.—Chateaubriand.—*Χρονικά*.—Περιεχόμενα τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς «Ἐκκλησίας» (1948).

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Ἡ ἀγιωτάτη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων πλησιάζει καὶ ὀλίγοι ἀκόμη ἡμέραι μᾶς ὑπολείπονται πρὸς ὑπάντησίν της. Ὁ χρόνος τῆς ἀναμονῆς παρέρχεται καὶ αἱ προετοιμασίαι δι' αὐτὴν θὰ ἀρχίσουν. Συμφωνεῖ πλήρως μὲ τὴν ἑορτὴν αὐτὸ τὸ ὅποιον γράφει πρὸς τοὺς Φιλιπησίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «Χαίrete ἐν Κυρίῳ πάντοτε· καὶ πάλιν ἐρῶ, χαίrete». Ἀληθῶς, ἀκούοντες τὴν συμβουλήν αὐτὴν, πιστεύομεν, ὅτι ἀπὸ πολὺ μακρὰν βλέπομεν τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν ἀναμένομεν διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν χαρὰν αὐτὴν. Πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ τοῦδε ἀκούομεν τὸν Ἀγγελικὸν ὕμνον καὶ τὴν εἰς τοὺς Ποιμένας εἶδησιν «Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην».

Χαρά! Ἀλλὰ ἡ λέξις αὐτὴ δὲν καντήνησε νὰ εἶναι ἐντελῶς ξένη πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀγνωστος; Τόση λύπη καὶ ἀθλιότης ὑπάρχει ἀπὸ τὸ παρελθόν, τόση φροντίς καὶ μέριμνα σήμερον πιέζει τὰς καρδίας μας, καὶ τίς οἶδε τί κρύπτει ἀκόμη δι' ἡμᾶς τὸ ἀβέβαιον μέλλον! Δὲν ὑπάρχουν οἰκογένειαί, αἱ ὁποῖαι ἐν πενίᾳ καὶ λύπῃ θὰ ἀντικρύσουν τὴν ἑορτὴν; Δὲν λείπουν εἰς πολλοὺς τὰ ἀπαραίτητα καὶ τὰ ἀναγκασιότατα; Δὲν λείπει ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ εἰρήνη ἀπὸ πολλὰ σπιτία, ἡ ἀγάπη μεταξὺ συζύγων καὶ ἀδελφῶν, ἡ ἐνότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Ἀπὸ τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι δὲν θὰ ὑπάρχουν θέσεις κενωθεῖσαι διὰ τοῦ θανάτου προσφιλῶν ὑπάρξεων; Ἡ εὐχάριστος λέξις αὐτὴ τοῦ Παύλου ἴσως νὰ μὴ ἰσχύῃ δι' ἡμᾶς. Ἴσως νὰ ἦσαν ἐντελῶς διάφοροι οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἔγραφεν ὁ Παῦλος. Ἀλλ' ὄχι. Ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας

διετέλει καὶ αὐτὸς τότε. Ὁ Παῦλος ἔγραφεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἦτο δεμένος μὲ ἀλύσεις, περίεκυκλοτο ἀπὸ σκληροὺς καὶ ἀγροίκους στρατιώτας, ἔμισεῖτο ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ κατεδίωκετο ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, αἰσθανόμενος ὅτι τὸ τέλος τοῦ προσήγγιζε. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἔγραφε καὶ ἠσθάνετο τὴν λέξιν αὐτὴν «Χαίrete, καὶ πάλιν ἐρῶ χαίrete».

Τοῦτο σημαίνει ὅτι θὰ ὑπάρχη ἰδιαιτέρον εἶδος χαρᾶς, τὴν ὁποῖαν νὰ αἰσθάνεται καὶ ὁ ἐν ἀνάγκῃ καὶ δυστυχίᾳ εὐρισκόμενος, χαρὰ τοιαύτη, ἣτις ἐθέρμαινε καὶ ἐνεδυνάμωνε τὸ κερράκι, τὸ ὅποιον ἐφώτιζε τὸν Παῦλον μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν του. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ χαρὰ θὰ εἶναι ἡ πρέπουσα διὰ τὴν ἐκ τῆς λύπης πιεζομένην ἐποχὴν μας, αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ ἀληθὴς χαρὰ τῆς ἑορτῆς. Ποῖα λοιπὸν εἶναι αὐτή; Μᾶς τὸ λέγει ὁ Παῦλος, συνάπτων μίαν λέξιν εἰς τὸ «Χαίrete». Παραγγέλλει «Χαίrete ἐν Κυρίῳ». Αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἐπιθυμεῖ καὶ δίδει ὁ Παῦλος. Δὲν θέλει χαρὰν κοσμικὴν, δὲν ἐννοεῖ χρήμα καὶ πολυτέλειαν, οὔτε ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις. Γνωρίζει καλῶς ὅτι πᾶσα κοσμικὴ χαρὰ δὲν χαρίζεται ἐσωτερικὴν τοιαύτην, οὔτε δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον ψυχικὴν εὐτυχίαν. Εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη περιέλθει κανεὶς ὅλον τὸν κόσμον, νὰ ἔχη ἐπισκεφθῇ ἀνάκτορα βασιλέων, νὰ ἔχη συνομιλήσει μὲ ἡγεμόνας, νὰ εἶναι κάτοχος πλοῦτου καὶ δόξης, θὰ ἔχη ἰδεῖ βέβαια τὴν λάμπην καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς κοσμικῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἡ ἀληθὴς χαρὰ, ἡ ἀληθὴς εὐτυχία δὲν θὰ ὑπάρχη εἰς τὴν ψυχὴν του. Θὰ μάθῃ τότε ὅτι ἡ κοσμικὴ χαρὰ εἶναι ἐν πλανητῶν φῶς, ὅπερ ἀνάπτει καὶ πάλιν σβύνει, ὅτι εἶναι ἕνας κἀπνός, ὅστις ταχέως διαλύεται. Τοιαύτην χαρὰν κοσμικὴν δὲν μᾶς εὐχεται, οὔτε μᾶς συμβουλεύει ὁ Παῦλος.

Αὐτὸς εἰς τὰ ταξείδιά του καὶ τὰς ὁδοπορίας του ἔμαθε μίαν ἄλλην χαρὰν, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ. Δὲν τὴν εὗρεν εἰς τὰ πλουσιόσπιτα καὶ τὰ ἀνάκτορα τῆς Κορίνθου, τῆς Ρώμης, τῶν Ἀθηνῶν. Ὅχι, τὴν εὗρεν εἰς τὰς πτωχὰς καλύβας τῶν πρώτων χριστιανῶν. Αὐτοὶ ἔζων πτωχοί, συκοφαντῆμενοι, μεμισσημένοι. Εἰς αὐτὰς ὅμως τὰς καρδίας ὁ Παῦλος εὗρε τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν καὶ τὴν πραγματικὴν χαρὰν. Μέσα εἰς τὰς

καρδίας των ἐφύλαττον τὸ πολύτιμον μυστικόν. «Εἴμεθα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ». Αὐτὸ σημαίνει εἴμεθα λελυτρωμένοι ἀπὸ τὴν κακίαν, ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ δι' ἡμᾶς ἐπληρώθη πολύτιμον λύτρον, αὐτὸ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Εἴμεθα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν πιστεύομεν, Αὐτὸν ἀγαπῶμεν, Αὐτὸν ὑπηρετοῦμεν, Αὐτὸν σεβόμεθα, Αὐτοῦ τὰς ἐντολάς ἐκτελοῦμεν, καὶ ὡς Ἄγγελον φύλακα ἔχομεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη Του αὐτὴ μᾶς ὑποστηρίζει, μᾶς ὀδηγεῖ εἰς πᾶν βῆμα, μᾶς ἐνισχύει, μᾶς πλουτίζει, μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάκτορον τῆς βασιλείας τοῦ Πατρὸς μας. Αὐτὸ ἦτο τὸ εὐλογημένον μυστικόν τῆς καρδίας των, καὶ διὰ τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς αὐτούς, ὡς εἰς τὸν Παῦλον, νὰ εἶναι δῆλα δὴ πλήρεις χαρᾶς καὶ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς καὶ τὰς δυστυχεῖς ἡμέρας τῆς ζωῆς των.

Αὐτὴν τὴν ἀγίαν χαρὰν, αὐτὴν τὴν ἐν Κυρίῳ χαρὰν, ἔχει ὑπ' ὄψει αὐτοῦ ὁ Παῦλος, ὅταν ἀπὸ τὴν ἐν Ῥώμῃ φυλακὴν του ἀναφωνεῖ «Χαίρετε», καὶ ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ ἐν ὄψει τοῦ θανάτου γράφει «Καὶ πάλιν ἐρῶ, χαίρετε ἐν Κυρίῳ». Αὐτὴν τὴν χαρὰν ἔχει ὑπ' ὄψει αὐτοῦ, ἥτις εἶναι ἀπειράκις ὠραιότερα καὶ σταθερωτέρα πάσης ἄλλης χαρᾶς, τὴν ὅποιν καὶ ὁ πλουσιώτερος καὶ ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν ἀνθρώπων δὲν δύναται νὰ ἀγοράσῃ μὲ ὄλον του τὸν πλοῦτον. Αὐτὴν τὴν χαρὰν λοιπὸν πρέπει νὰ ζητήσωμεν πρὸς ἀπόκτησιν, αὐτὴν νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ δι' αὐτὴν ὡς ἐκτείνωμεν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Κύριον παρακαλοῦντες: «Θεῖον Βρέφος ἐν τῇ Φάτνῃ, χάρισέ μας αὐτὴν τὴν χαρὰν».

Ἡ πλήρωσις τῆς εὐχῆς ταύτης ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς. Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς καρδίας μας ἀπὸ τὰς κακίας, ἀπὸ τὰ κοσμικὰ ἐν γένει, μᾶς εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς χαρᾶς αὐτῆς. Μία ἐξομολόγησις εἰλικρινῆς καὶ ἀπόφασις μὴ ἐπανόδου εἰς ἁμαρτήματα, μᾶς δεικνύει τὸν δρόμον πρὸς τὴν χαρὰν αὐτὴν. Ἀσκήσις καλῶν ἔργων καὶ ζωὴ κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ εἶναι βᾶσις τῆς ἀποκτήσεως τῆς χαρᾶς αὐτῆς. Ἡ ἐκρίζωσις τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν, τοῦ μίσους, τῆς διχονοίας, τοῦ φθόνου, εἶναι τὸ ἄνοιγμα τῆς καρδίας εἰς τὴν ἐν Κυρίῳ χαρὰν. Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἡ τακτικὴ φοίτησις εἰς τοὺς ναοὺς συντελεῖ κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς χαρᾶς αὐτῆς. Εὐτυχεῖς οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, διότι θὰ αἰσθανθοῦν τὴν χαρὰν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοιούτων ἔργων. Εὐτυχεῖς οἱ ἐλεήμονες, διότι θὰ δοκιμάσουν αὐτὴν τὴν χαρὰν ἐκ τῶν ἔργων των τῆς ἐλεημοσύνης. Εὐτυχεῖς γενικῶς οἱ ζῶντες κατὰ Χριστόν, διότι ἡ τοιαυτὴ χαρὰ θὰ κατοικῇ διαρκῶς εἰς τὰς καρδίας των.

Τότε ἡ ἐποχὴ καὶ οἱ χρόνοι δὲν εἶναι πτωχοὶ καὶ ἄνευ χαρᾶς, δὲν εἶναι ἄνευ εἰρήνης. Τότε πληροῦται ἡ χαροποὶὸς λέξις τοῦ Παύλου, τότε πληροῦται εἰς ἡμᾶς ἡ ἐπαγγελία τοῦ Ἀγγέλου

«Εἰρήνη ἐπὶ γῆς ἐν ἀνθρώποις, οἵτινες ζοῦν κατὰ Θεόν».

† Ὁ Λαρίσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1834 Β'

Γ' Τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως Διονυσίου

«Ἀριθ. Πρωτ. 803

Ἀριθ. Διεκ. 832

Ἐν Τριπόλει τὴν 12ην Αὐγούστου 1834

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ κατὰ τὴν Ἐπιτροπὴν Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως Μητροπολίτης.

Τὰ νενομισμένα δικαίωματα τοῦ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην Ἀρχιερέως συνίστανται ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ δι' ἐκάστην οἰκογενεῖαν διδόμενα παρὰ τῶν ἐφημεριῶν, ἀλλὰ τὰ δέκα ἐξ ἰδίων των, τὰ δὲ λοιπὰ συνάζονται παρὰ τῶν αὐτῶν οἰκογενειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐφημερεύουν καὶ τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται ἐμβατοῖκα.

Ἐκάστη οἰκογένεια τῶν γεωργῶν δίδει ὡς νενομισμένον ἢ μὲν ὀκτὼ ὀκάδας σίτου, ἢ δὲ κριθῆς ἢ σμιγάδι ἢ ἀραβόσιτον, ἢ δὲ δέκα, ἢ δὲ πέντε, ἢ δὲ μηδεμίαν, ἂν ἡ καλλιέργειά του ἀτυχῆσῃ.

Διὰ τὴν κοινὴν λειτουργίαν ἢ μὲν κομόπολις δίδει δώδεκα δραχμάς, τὰ δὲ μικρὰ χωρία ὀκτὼ καὶ τὰ ἔτι μικρότερα ἕξ.

Εἰς τὰ καλούμενα στεφανοχάρτια δίδουν εἰς τὸν πρῶτον γάμον δύο δραχμάς καὶ εἴκοσι λεπτά, εἰς δὲ τὸν δεύτερον τὸ διπλάσιον τοῦ πρώτου. Χωρία δὲ τινα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ Βέροβνα, τὰ Δολιανά, αἱ Κερασιαί, τὸ Βαλιτέτσι, τὸ Ροῖνὸν καὶ Ντάρρα ἀντὶ τοῦ νενομισμένου ἄλλοῦ γεννήματος δίδουν χορήματα, τὰ μὲν δέκα ἐξ δραχμάς, τὰ δὲ εἴκοσι.

Τὰ διατηρούμενα Μοναστήρια δίδουν διὰ κοινὴν λειτουργίαν ἕκαστον ἀνά εἴκοσι δραχμάς κατ' ἔτος. Τὰ αὐτὰ νενομισμένα εἶναι καὶ εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξαίρεσιν, ὅτι ἐκεῖ δὲν δίδουν γέννημα ἢ χορήματα λόγῳ γεννήματος.

Συνηθίζονται πρὸς τοῦτοις καὶ δύο δίσκοι κατ' ἔτος, ὁ μὲν κατὰ τὸ Πάσχα, ὁ δὲ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, συμποσοῦμενοι ἀμφοτέρω εἰς εἰς διακοσίας πεντήκονται δραχμάς.

Τῶν δὲ κατὰ τὴν Ἐπισκοπὴν ταύτην ἐφημεριῶν τὰ νενομισμένα δικαίωματα συνίστανται εἰς ἑν μισάδι γέννημα σίτου ἢ κριθῆς ἢ σμιγάδι ἢ ἀραβόσιτον παρ' ἐκάστης οἰκογενείας. Ἐξαίρεται ὅμως τοῦτου τοῦ νενομισμένου μόνον ἡ Τρίπολις, ὅπου ἀντ' αὐτοῦ εἶναι οἱ λεγόμενοι δίσκοι τῶν ἱερέων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καὶ γάμους μὲ ποσὸν δύο ἕως τρεῖς δραχμάς εἰς ἐκάστην Κυριακὴν ἢ ἑορτὴν καὶ εἰς ἐκάστην ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν καὶ μὲ πέντε

ἕως τεσσαράκοντα δραχμῶν εἰς ἐκάστην ἱεροπραξίαν γάμου.

Ὁ εὐπειθέστατος *Μαρινεῖας καὶ Μεγαλοπόλεως Διονύσιος*.

Α'. Τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Κυναιθῆς (Καλαβρῦτων) Βαρθολομαίου.

Πρωτ. Ἄριθ. 336-345

Διεκ. 320

Ἐν Κυναιθῆσι τὴν 23 Αὐγούστου 1834

Ὁ Ἐπίσκοπος Κυναιθῆς πρὸς τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου.

Τὰ νενομισμένα δικαιώματα τῆς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν μου διεύθυνσιν Ἐπισκοπῆς ἀποδιδόμενα καθ' ὅλα τὰ χωρία εἰς χρήματα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

Α'. Ἐκάστη οἰκογένεια πληρώνει ἐτησίως πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ἀνά 10 λεπτά δι' εἰκοσάρι συνήθως λεγόμενον καὶ ἀνά 10 δι' ἑμβατήκιον τὸ δεύτερον ὅμως πληρώνεται παρὰ τῶν πρεσβυτέρων εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἐπισκοπῆς, ἀλλ' ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ δικαιώματα λογίζονται ὄχι ἐπὶ τοῦ ὑφισταμένου ἤδη πραγματικοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν ἐκάστης κοινότητος, ἀλλὰ καθὼς ἐπεκράτησεν ἀνεκὰθεν συνήθεια νὰ δίδονται, λογιζόμενα δηλ. ἐπὶ τοῦ ποτὲ ὑπάρξαντος ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν, ὅστις εἶναι πολὺ κατώτερος τοῦ τωρινοῦ.

Β'. Ἐκάστη κοινότης δίδει ἐτησίως πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον διὰ λειτουργικόν, ἐὰν λειτουργήσῃ, ἀνάλογον ποσότητα χρημάτων κατὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐξ ὧν σύγκειται οἰκογενειῶν, μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς εἴκοσι, ἀριθ. 20 δραχμῶν, μήτε πάλιν ὀλιγωτέραν τῶν ἕξ, ἀριθ. 6.

Γον Ἐκαστον τῶν διατηρουμένων Μοναστηρίων δίδει ἐτησίως ἀνά δέκα, ἀριθ. 10, δραχμῶν διὰ δικαίωμα λειτουργικόν.

Δον Ἀπὸ τὰς ἀδείας γάμων, διὰ μὲν τὰς εἰς πρῶτον γάμον λαμβάνει ὡς δικαίωμα ὁ Ἐπίσκοπος ἀπὸ μίαν ἕως δύο δραχμῶν καθὼς εἶναι κατὰ τόπους συνηθισμένον, διὰ δὲ τὰς εἰς δεύτερον τὸ διπλοῦν, καὶ διὰ τὰς εἰς τρίτον ἀπὸ ἕξ ἕως δώδεκα δραχμῶν.

Εον Οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης τῆς Ἐπισκοπῆς, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων εἶναι συνηθισμένοι νὰ προσφέρουν εἰς δίσκον πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ὅσον ἕκαστος προαιρεῖται ἢ ποσότης αὐτῆ τῆς προσφορᾶς ἀναβαίνει ἀπὸ 100 ἕως 120, ἑκατὸν εἴκοσι δραχμῶν.

ΣΤον Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπολαμβάνουν καὶ οἱ ἱεροδιάκονοι τῆς Ἐπισκοπῆς ἀπὸ μίαν ἕως δύο δραχμῶν ἀφ' ἐκάστης κοινότητος ἀναλόγως τῆς πληθύος τῶν συνιστάωντων (sic) αὐτὴν οἰκογενειῶν καὶ ἀνά τεσσαράκοντα, ἀριθ. 40, λεπτά ἀπὸ κάθε πρεσβυτέρου.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, νενομισμένα ἐπισκοπικὰ δικαιώματα ἄλλης ποιότητος δὲν δίδονται ἀπὸ κανὲν τῶν χωρίων τῆς Ἐπισκοπῆς πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὅμως ἐδίδοντο (τὰ ὅποια ἔκτοτε ἐξέλειψαν) καὶ κοινῶς λεγόμενα προθέσεις καὶ παραρησῖαι.

Τῶν δὲ πρεσβυτέρων τὰ νενομισμένα δικαιώματα, καθὼς παρατηρεῖ ἢ Ἐπισκοπὴ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔχει ὑπ' ὄψιν τῆς ἀναφορᾶς τῶν Ἐπισκοπικῶν Ἐπιτρό-

πων, καὶ ἀφ' ὅσας ἢ ἰδίᾳ ἔλαβε πληροφορίας εἶναι ὡς ἀκολουθῶν.

Λον Καθ' ὅλα σχεδὸν τὰ χωρία τῆς Ἐπισκοπῆς ἀπολαμβάνουν οἱ πρεσβύτεροι ὡς κανονικὸν δικαίωμα ἀφ' ἐκάστης οἰκογενείας δημοτριακοὺς καρπούς, τῶν ὁποίων ὁ ἀνώτερος ὄρος τῆς ποσότητος ἀναβαίνει ἕως εἴκοσι, ἀριθ. 20, δράκας καὶ καταβαίνει ὁ ἐλάχιστος ἕως ἕξ, ἀριθ. 6, εἰς μέρος δέ, ὅπου δὲν προάγονται τοιοῦτοι καρποί, λαμβάνουν οἱ πρεσβύτεροι χρήματα ἀπὸ μίαν ἕως δύο δραχμῶν ἀφ' ἐκάστης οἰκογενείας.

Βον Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀπολαμβάνουν καὶ ἄλλα δικαιώματα ἄλλης ποιότητος, ἀλλ' εἰς μέρη ὅπου προάγονται ἐν ἀφθονίᾳ διάφορα προϊόντα, οἷον ὅπου εἶναι κουνούλια λαμβάνουν τοιαῦτα, τῶν ὁποίων ἢ ποσότης δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἑκατὸν εἴκοσι, ἀριθ. 120, δράμια, ἀλλ' οὔτε ὀλιγώτερα τῶν ἐξηκοντα, ἀριθ. 60 ὅπου δὲ ὑπάρχουν αἰγιοδοκροβάτα ὁ ἔχων τοιοῦτα ἀποδίδει πρὸς τὸν ἐφημερεύοντα αὐτὸν πρεσβύτερον ἕως 300 ἢ 400 δράμια μαλῖα ἐπίσης καὶ τυρὸν ἀνάλογον. Εἰς ἄλλα δὲ μέρη πάλιν λαμβάνουν καὶ οἶνον ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅπου ὑπάρχουν ἀφθονώτερα προϊόντα, ἐκεῖ λαμβάνουν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἕξ αὐτῶν, ἀλλ' ἢ ἀξία τούτων εἶναι μηδαμινή.

Γον Εἰς κομπούλαις τινὰς εἶναι συνηθισμένον νὰ περιφέρουν δίσκον εἰς τὴν ἐκκλησίαν οἱ πρεσβύτεροι κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας ἐορτάς, ὅπου συνάζουν ἀπὸ 10 ἕως 15 δραχμῶν. Τὰ λοιπὰ δικαιώματα, δηλ. διὰ τὰς εὐλογίας τῶν γάμων, βαπτίσεις, κηδεῖας κ. λ. π. εἶναι σχεδὸν ἀκανόνιστα καθ' ὅλην τὴν ἐπισκοπὴν καὶ δι' ἐκάστην ἐξ αὐτῶν τῶν ἱερῶν πράξεων ἕκαστος δίδει πρὸς τὸν πρεσβύτερον ὅσον προαιρεῖται, ὄχι ὅμως πλειότερον τῆς μιᾶς δραχμῆς. Πρὸς τοῦτοις εἰς ὀλίγα τινὰ χωρία τῆς Ἐπισκοπῆς ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ μὴ ἀπολαμβάνουν οἱ πρεσβύτεροι νενομισμένον δικαίωμα, ἀλλὰ μόνον τὰ τυχερά. Πληροφορῶν τέλος πάντων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον περὶ τῶν νενομισμένων δικαιωμάτων τῶν πρεσβυτέρων, τὴν πληροφορῶ συνάμα, ὅτι μὴ δυνάμει οὔτοι νὰ ἐπαρκεύωσιν εἰς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ οἱ πολυαριθμοὺς μάλιστα οἰκογενείας ἔχοντες, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀπελάμβανον καὶ ἀπολαμβάνουν δικαιώματα, ἠναγκάζοντο, πρὶν ἢ ἀπαγορευθῆν ἢ περιοδεῖα τῶν μοναχῶν, νὰ περιφέρωνται αὐτοῦντες βοήθειαν καὶ ἤδη νὰ πολιτεύωνται εἰς ἔργα ἀνοικία νὰ ἐμπνεύσουν τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἐπαγγέλματός των σεβασμόν.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ νενομισμένα ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης, τὰ ὅποια ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβῶς ἐκτεθειμένα τὰ καθυποβάλλω ὑπὸ τὴν γνῶσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 27 Ἰουλίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 1474 ἐγκυκλίου τῆς.

Τ.Σ. Ὁ εὐπειθέστατος Ἐπίσκοπος

† Κυναιθῆς Βαρθολομαῖος.

† Ὁ Ταλαντίου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

.....
Τὸ στόμα τοῦ ζῶου ἀκήμωτον βοᾷ, ὅτι τοὺς διδασκάλους τοὺς πονοῦντας δεῖ καὶ ἀμοιβῆς ἀπολαβεῖν.

Χρυσόστομος

Η ΕΝ ΤΗ, ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ, ΣΧΟΛΗ, ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

*Ὡς ἀνεγράφη ἐν τοῖς Χρονικοῖς τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ Κοσμητοῦ τῆν Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἐθεσπίσθη ὑπ' αὐτῆς ἡ ἐφεξῆς ἐπίσημος ὑπ' αὐτῆς ὑποδοχὴ τῶν νέων φοιτητῶν τῆς Θεολογίας ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, τοῦ Πρυτάνεως, τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς κοῖ τῶν φοιτητῶν.

Κατωτέρω παρατίθενται αἱ πρὸς τοὺς φοιτητὰς προσφωνήσεις τοῦ Κοσμητοῦ καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου συνοδικοῦ συνέδρου Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου κ. Εἰρηναίου.

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΗΤΟΡΟΣ

Σεβασμιώτατοι, Κύριοι Συνάδελφοι,

Εἶμαι εὐτυχῆς καὶ ἐκφράζω τὴν μεγάλην μου χαρὰν διὰ τὴν τιμητικὴν παρουσίαν τῆς Ἱ. Συνόδου κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου καθιερωθεῖσαν ἐπίσημον ὑποδοχὴν τῶν πρωτοετῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ λυποῦμαι διότι παροδικὴ ἀσθένεια μᾶς στερεῖ τῆς τιμῆς καὶ χαρᾶς τῆς παρουσίας τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου.

Ἡ κατ' ἀπόφασιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πανηγυρικὴ εἴσοδος τῶν νέων φοιτητῶν εἰς αὐτὴν σκοπὸν ἔχει, οὐ μόνον τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Σχολῆς διὰ τὴν πρόοδον καὶ διαπαιδαγωγῆσιν τῶν φοιτητῶν τῆς, ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης τῶν ἐπαφῆς μετὰ τοῦ Κοσμητοῦ καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν τονισμὸν τῶν εὐθυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων τῶν νέων φοιτητῶν ἀπέναντι τῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐξέλεξαν, καὶ τῶν ἀποτέρων αὐτῆς σκοπῶν καὶ κατευθύνσεων, τοὺς ὁποίους οὗτοι ὀφείλουσαν ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῶν φοιτητικῶν βημάτων.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἔχει διττὴν ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τούτῳ καθιδρύματι ἀποστολήν. Κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον τὴν παρ' ἡμῖν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης εἰς ὅλους αὐτῆς τοὺς κλάδους, διὰ τῆς ὁποίας προπαρασκευάζει τοὺς φοιτητὰς, εὐελπιστοῦσα, ὅτι ἐξ αὐτῶν θὰ ἀναδειχθῶν εἰς τὸ μέλλον ἄξιοι τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐπιστήμονες καὶ ἐρευνηταὶ εἰς τὸ ἀπέραντον πεδῖον τῆς θεολογικῆς γνώσεως.

Ἐκ παραλλήλου ὁμως ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ὡς καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἱστορία τῆς δεικνύει, ἰδιαίτερον καταβάλλει προσπάθειαν, καὶ ἐφ' ὅσον τὰ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς μέσα τὸ ἐπιτρέπουν, εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ καὶ διαπαιδαγωγῇ καταλλήλως τοὺς τροφίμους αὐτῆς διὰ τὴν μελλοντικὴν ἐκ μέρους τῶν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὰ πλεῖστα τῶν ἀνωτέρων αὐτῆς στελεχῶν.

Ἀνεκαθεν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου

ἡ Θεολογικὴ τοῦ Σχολῆ διὰ τῶν ἀειμνήστων προκατόχων καὶ μακαρίων ἡμῶν διδασκάλων σπουδαιοτάτας προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀνάπτυξιν τῶν θεολογικῶν γραμμῶν, ἡ καλλιέργεια τῶν ὁποίων κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅτε ἰδρύθη ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ τὰς ἀπὸ αἰῶνων καιρικὰς τῆς Ἐκκλησίας συνθήκας, ἦτο ὑποτυπώδης καὶ στοιχειώδης.

Εἰς τὴν Θεολογικὴν μας δὲ Σχολήν, τὴν ἀρχαιότεραν πασῶν τῶν ὀρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν πανεπιστημιακοῦ τύπου καὶ χαρακτηρῶς, ὀφείλεται ἡ ἀνάπτυξις τῆς νεωτέρας θεολογικῆς ἐπιστήμης, οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθόλου Ὀρθοδόξῳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ σπουδαίως ἀναγνωρίζεται ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις, ἣν αὐτὴ ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ θεολογικῷ κόσμῳ κατέχει. Δεῖγμα τούτου εἶναι οὐ μόνον ἡ ἐπιζητούμενη ἐκάστοτε συνεργασία τῆς ἡμετέρας Σχολῆς διὰ τὴν ἐπίλυσιν σπουδαίων τῆς ὅλης ὀρθοδόξου Θεολογίας καὶ Ἐκκλησίας ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνεκαθεν ἐν ὁμαλαῖς περιστάσεσιν ἐπιδιώξις τῶν ἐν αὐτῇ σπουδῶν ἐκ μέρους ἀλλοδαπῶν ὀρθοδόξων φοιτητῶν, τοὺς ὁποίους ἀνεκαθεν εἶχε, καὶ πολλάκις πολυπληθεῖς, ἡ Σχολὴ μας, μόνη σχεδὸν αὐτὴ ἐξ ὅλων τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἔχουσα ξένους φοιτητὰς, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ διὰ τῶν πνευματικῶν ἐφοδίων, τὰ ὁποῖα παρέλαβον ἐκ τῆς Σχολῆς μας, κατέλαβον ἀνώτατα ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν ἐπιστημονικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.

Ἡ σύγχρονος Σχολὴ τὴν παλαιὰν καλὴν παράδοσιν ἀκολουθοῦσα, προσπαθεῖ ὅση αὐτῇ δύναμις νὰ μὴ ὑπολειφθῇ τῶν προσπαθειῶν τῆς παλαιότητος, καὶ ἂς ἐπιτραπῇ νὰ ἀναφέρω, ὅτι πλὴν τῆς σπουδαίας καὶ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένης ἐπιστημονικῆς συμβολῆς εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀνάπτυξιν τῶν θεολογικῶν γραμμῶν τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς μας, ὑπερηφάνως προσβλέπομεν πρὸς τὴν συνισταμένην τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῆς προσπαθειῶν, τὴν ὁποίαν ἀπετέλεσε τὸ μικρὸν πρὸ τοῦ πολέμου ὑπὸ τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς ὁργανωθὲν ἐν Ἀθήναις Ἀ' Συνέδριον τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, εἰς τὸ ὁποῖον μετέσχον ὅλαι αἱ ὀρθόδοξοι Θεολογικαὶ Σχολαί. Τὸ Συνέδριον τοῦτο κατὰ γενικὴν ἀναγνώρισιν ἀποτελεῖ σπουδαῖον σταθμὸν εἰς τὴν νεωτέραν διεθνήν δὲ ἀνάδειξιν τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καθόλου, καὶ θὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς περαιτέρω αὐτῆς ἐξελίξεως, ἡτις θὰ ἐκδηλοῦται εἰς τὰ κατὰ συνέχειαν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἐπακολουθήσοντα τῆς πανορθοδόξου θεολογίας ἐπιστημονικὰ συνέδρια, ἐφ' ὅσον βεβαίως ἡ περαιτέρω συγκρότησις αὐτῶν δὲν κωλύεται, ὡς σήμερον, ὑπὸ τῶν ἀντιξίων καιρικῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκειται ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης καὶ ἰδιαίτερος ὅλος, ὁ ὀρθόδοξος κόσμος. Ἐν τῷ συνεδρίῳ ἐκείνῳ κατεδείχθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ἐμπροσθέντος ἡ ἐν τῇ ὅλῃ Ὀρθοδόξῳ ἡγετικὴ θέσις τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καὶ πιστεύομεν ὅτι οἱ ἐκ τῶν σημερινῶν τροφίμων τῆς Σχολῆς διάδοχοι ἡμῶν, διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὁποίων ἀόκνως ἐργαζόμεθα, θὰ διατηρήσουν τὴν θεολογικὴν δόξαν εἰς ὃ σημεῖον τὴν παρέλαβον καὶ θὰ τὴν τοποθετήσουν

ἐξ ἰδίας αὐτῶν πρωτοβουλίας καὶ ἰκανότητος ἔτι ὑψηλότερον.

Εἶναι κατὰ ταῦτα μεγάλη ἡ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ τῆς Σχολῆς μας, ἥτις, κατὰ τὰ ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἐκείνῳ ἐκτεθέντα καὶ ἀποφασισθέντα, κύριον σκοπὸν ἔχει τοῦτο μὲν τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν θεολογικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα φυσικῶς ἀνακύπτουν καθ' ἡμέραν εἰς ζῶντα καὶ συγχρονισμένον ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμόν, ὡς ὁ ἡμέτερος, τοῦτο δὲ τὴν ἀποκάθαρσιν τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας ἐκ τῶν κατὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τῆς θεολογικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς καταπτώσεως ἀσυνασθήτως εἰσχωρησάντων εἰς αὐτὴν ξένων στοιχείων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰ γνήσια καὶ ἀντικειμενικῶς ἀναμφισβήτητα ὀρθόδοξα στοιχεία καὶ συστατικά αὐτῆς.

Ἡ ἐργασία εἶναι πολλὴ καὶ ἔχομεν ἀνάγκην πολλῶν ἰκανῶν ἐπιστημονικῶν χειρῶν καὶ διὰ τὴν ἔρευναν αὐτὴν καὶ διὰ τὴν φιλότιμον διατήρησιν τῆς ἡγετικῆς θέσεως, ἣν κατέχει ἡ θεολογία μας ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ.

Καὶ διὰ τὰ μὴ σὰς κουράσω ἀναπτύσσων τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνάγκας τῶν διαφορῶν κλάδων, σὰς ἀναφέρω ἁπλῶς καὶ μόνον τέσσαρα σημεῖα τῆς ἀναμενόμενης τοῦ ἐργατοῦ τῆς ἐργασίας, διὰ τὰ λάβητε ὡς πρὸς αὐτὰ καὶ ἐξ αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἀνυδρᾶν ἰδέαν ταύτης. Α') δογματικῶς, παραμένει ἀκόμῃ ἀκαθόριστος παρ' ἡμῖν ὁ ἀκριβὴς ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως χαρακτήρισμός τῆς ὁμοιοκαθολικῆς καὶ τῶν διαφορῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν, Β') τὸ τελετουργικὸν καὶ ὑμνογραφικὸν πεδίου τῆς Ἐκκλησίας μας παρουσιάζει ἀπειρα καὶ πολὺπλοκα προβλήματα καὶ ἐρωτήματα, Γ') ἡ συστηματικὴ ἀνάπτυξις παρ' ἡμῖν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου σὺν τῇ ἀπαραιτήτῳ ἐτοιμασίᾳ τῆς κωδικοποιήσεως τῶν ἱ. Κανόνων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ἀποτελεῖ ἐν πολλοῖς παρθένον ἔδαφος, καὶ Δ') ἀφ' ἑαυτῆς καθορίζει τὸ ποσὸν καὶ ποιὸν τῆς ἀπαιτουμένης ἐργασίας, ἡ μεθοδικὴ ἀνάπτυξις καὶ διευθέτησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς δράσεως ἐν τῇ καθημερινῇ ζωῇ διὰ τῆς ἐπίλυσεως τῶν τεραστίων κοινωνικῶν προβλημάτων, διὰ τὴν ὁποῖαν καλεῖται ἡ Ἐκκλησία, ὡς κύριος κοινωνικὸς παράγων νὰ παράσχη, οὐχὶ ἁπλῶς τὴν συμβολὴν τῆς, ἀλλὰ τὴν ἡγεσίαν τῆς. Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν, ἤδη, διὰ τὰ μὴ ἐπεκταθῶ εἰς τὰ πρὸ ἡμῶν μεγάλα καὶ σπουδαῖα προβλήματα τοῦ ἐρημηνευτικοῦ, τοῦ θρησκευτολογικοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ σχετικῶς καὶ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ κλάδου, πεδίου ἐπιστημονικὸν σχεδὸν παρθένον, τὸ ὁποῖον ἀναμένει μετ' ἀνυπομονησίας τὰς δυνατὰς ἐπιστημονικὰς χεῖρας, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸ καλλιεργήσουν καὶ θὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἴμεθα εὐτυχεῖς διὰ τὴν κατὰ τοὺς τελευταίους τοὺς χρόνους ἰδρυσιν παρ' ἡμῖν καὶ δευτέρου κέντρου θεολογικῶν σπουδῶν, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ τροφίμων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς ἀποτελουμένη, ἤρξατο, τιμητικῶς δι' αὐτὴν, ὀδεύουσα τὴν ἐπιστημονικὴν θεολογικὴν ὁδόν, ὡς ταύτην κατὰ παράδοσιν ἐχάραξεν ὡς πρὸς τὰς

βασικὰς αὐτῆς κατευθύνσεις ἡ γεγραρὰ ἡμῶν Σχολῆ.

Ἐναντι τῆς πολυσχιδοῦς ταύτης ἐργασίας ἐπειγόμεθα, ὡς εἶπον, νὰ ἀποκτήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας ἰκανὰς ἐπιστημονικὰς χεῖρας καὶ εἶμαι εὐτυχῆς διότι δύναμαι, ἐκ τῆς μέθοι τοῦδε θείας συνάρασει πλουσιωτάτης εἰς τοῦτο πείρας μου, νὰ ἐκφράσω βρασιωτικῶς ἐλπίδας, ὅτι ἐκ τῶν πρὸ ἡμῶν σημερινῶν φοιτητῶν, συμπεριλαμβανομένων ἤδη καὶ τῶν νεοσσῶν τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, τῶν πρωτοετῶν φοιτητῶν, θὰ ἀναδειχθοῦν οἱ ἀξιοὶ ἐργάται καὶ τοῦ μεγάλου καὶ σπουδαίου ἐκείνου τμήματος τοῦ ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον γνωρίζεται ὡς θεολογικὴ ἐπιστήμη.

Ἀλλὰ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἔχει καὶ ἄλλην, πλὴν τῆς ἐπιστημονικῆς, ἀποστολήν. Αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἐτροφοδότησε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὰ ἀνώτερα αὐτῆς στελέχη, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ δικαίως τόσας χρηστὰς ἐλπίδας ἐστήριξε καὶ στηρίζει τὸ ἔθνος ὀλοκλήρον. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπασχόλησις τῶν θεολόγων δὲν ἐξαντλεῖ τὴν ὑψίστην ἀποστολήν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι διότι οἱ τροφίμοι τῆς Σχολῆς μας, ἀπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς τῆς γεγραρᾶς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κοσμοῦν τὰς ὑψηλὰς ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ὀργανισμῷ καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ θέσεις καὶ σεμνυνόμεθα κυριολεκτικῶς διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν δράσιν τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, παλαιῶν τροφίμων τῆς Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διδασμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπεκόμισαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τῆς διδασκαλίας τῆς Σχολῆς μας, ἀνέδειξαν ἑαυτοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μεγάλης καὶ σπουδαίας κοινωνικῆς καὶ θρησκευτικῆς δράσεως παράγοντας. Περιστὸν νὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ Σχολὴ ὑπερφανεύεται καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῶν τροφίμων αὐτῆς διακρινόμενους εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως ὡς διδασκάλους τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων.

Τοῦτο τὸ γεγονός χαρακτηρίζει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν δευτέραν ἀποστολήν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἥτις εἶναι ἡ πρόπουσα προπαρασκευὴ θεολογικῶς τῶν τροφίμων τῆς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προορίζονται τῆς ἐπιστημονικῆς, τὴν ἐκκλησιαστικὴν πρακτικὴν δράσιν, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀποστολῆς τῶν ὡς κληρικῶν, ὑπερακριβῶς καὶ ἐν πλάτει ἀναπτυσσομένης εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν σχετικῶν μαθημάτων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ μαθήματος τῆς Ποιμαντικῆς, ἀναλαμβάνουν τὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναδεικνύουν ἑαυτοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον ἀξιόους τοῦ ὀνόματος αὐτῶν Ἱεράρχας καὶ κληρικούς. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ, γνωρίζουσα καὶ ἐκτιμῶσα ἐπακριβῶς τὴν σημασίαν, ἣν ἔχει διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν τῶν φοιτητῶν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν προπαρασκευὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἱερατικὸν στάδιον, ἡ κοινοβιακὴ συμβίωσις, κατ' ἐπανάληψιν καὶ σχεδὸν φορτικῶς ἐξήτησε τὴν ἰδρυσιν Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου διὰ τοὺς φοιτητὰς αὐτῆς. Τὸ Οἰκοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἰδανικὸν ἐπίτευγμα τοῦ Πανεπιστημίου διὰ πάντας τοὺς φοιτητὰς ὄλων τῶν Σχολῶν, δὲν ἔχει ἁπλῶς τὴν γενικωτέραν σημασίαν τῆς μερίμνης διὰ τοὺς φοιτητὰς ὡς πρὸς

τὴν πλήρη θεραπείαν τῶν βιωτικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν καὶ τὴν ἀπερίσπαστον οὕτω ἐκ τούτων ἀφοσίωσιν των εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτῶν μελέτας, τὰς ἐνισχυομένας διὰ τῆς συνεργασίας τῶν συνοικούντων μετ' αὐτῶν συμφοιτητῶν των καί, κατὰ τὸ ἰδανικὸν καὶ εἰς ἄλλας πολιτισμένας χώρας ἐφαρμοζόμενον σύστημα, τῶν καθηγητῶν των. Τὸ Οἰκοτροφεῖον διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς θεολογίας ἔχει τὴν σημασίαν καὶ τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως εἰς τὰ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὰ ἔργα καὶ κυρίως τὴν παρακολούθησιν καὶ ἔγκαιρον ἐπιλογὴν ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι διακρίνονται διὰ τὰ ἠθικὰ καὶ ἄλλα στοιχεία, τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν εἰς τὸν κλῆρον εἰσοδὸν αὐτῶν καὶ διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ καλλιεργηθοῦν, ὡς ἐν φυτωρίῳ, αἱ μέλλουσαι μεγάλαι θρησκευτικαὶ προσωπικότητες.

Τὴν μεγάλην ταύτην μέριμναν συνέλαβεν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει ὁ προκατοχὸς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Δαμασκηνοῦ καὶ τὸ κλῆσιμα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς Καλλιγᾶς. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐσημείωσε καὶ τὸν θάνατον τῆς τεραστίας τότε ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης Γερμανεῖου Σχολῆς. Ὁ ἕτερος τῶν προκατόχων τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, τρόφιμος καὶ καθηγητὴς τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, παροτρυνόμενος σπουδαίως καὶ ὑπ' αὐτῆς κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ, ὡς γνωστόν, ἀποζημίωσιν διὰ τὴν Γερμανεῖον Σχολὴν ἐκ μέρους τοῦ κράτους, καὶ διὰ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἰδρύθη τὸ περίλαμπρον οἰκοδόμημα τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἱ. Μονῆς Πετροῦκη, τὸ ὁποῖον ὅμως διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν πάντων, παραμένει ζωντανὸν ὄνειρον διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, τοὺς φοιτητὰς τῆς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ κτίριον ἐπερατώθη ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ φρικτοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, καὶ ὅλος φυσικῶς κατελήφθη, πανέτοιμον ὄν διὰ τοὺς φοιτητὰς, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς νοσοκομεῖον τῶν ἐνδόξων τραυματιῶν τοῦ θρωλικοῦ ἀλβανικοῦ μετώπου. Ἡ πικρὰ περίοδος τῆς ἀτίμου κατοχῆς διηπόνησε τὴν κατὰστασιν καὶ ὁ ἐξαναγκασμὸς τῆς μικρᾶς καὶ καταπεποιημένης ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς Ἑλλάδος εἰς φρικτώτερον πόλεμον κατ' ἀναξίων τοῦ ὀνόματος αὐτῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος συνεχίζει τὴν κακοδαιμονίαν, διότι καὶ σήμερον τὸ κτίριον αὐτὸ στεγάζει ὡς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον τοὺς νέους ἐνδόξους τραυματίας, οἱ ὅποιοι ὡς γνήσιοι Ἕλληνες διὰ τῆς θυσίας τοῦ αἵματος τῶν προσπαθούν, ἱερὸν καὶ ἡρωϊκώτατον ἀγωνιζόμενοι ἀγῶνα, νὰ ἀποτρέψουν τὴν πλήρη τῆς φιλτά της ἡμῶν πατρίδος καταστροφὴν καὶ ἐξουθένωσιν.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία προσφέρουν ἐν ὅλῃ τῇ εὐγνώμονι ταπεινοφροσύνῃ τὴν χρησιμοποίησιν διὰ τόσον εὐγενεῖς πατριωτικοὺς σκοποὺς τὸ Οἰκοτροφεῖον των, ἐκφράζουσιν ὅμως τὴν πεποίθησιν, ὅτι, ἅμα τῇ λήξει καὶ παρῶν τῆς ἐλευθίνης αὐτῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς, οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ διεκδικήσῃ οὐχὶ ἀπλῶς τὴν ἱερὰν περιουσίαν, ἢ ὁποία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καταπατηθῇ ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ οἴου-δήποτε ἰσχυροῦ τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ κυρίως νὰ οἰκειο-

ποιηθῇ τὸ οἶκημα, τὸ ὁποῖον εἶναι προὐρισμένον νὰ λύσῃ ἐν μέρει τὸ οἰκοτροφικὸν πρόβλημα τοῦ Πανεπιστημίου ὡς πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ τῆς Θεολογίας καὶ κυρίως νὰ ἀποβῇ τὸ μέγα ἐργαστήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προέρχονται ἐν ἀρίστῳ καταρτισμῷ οἱ μέλλοντες ἐπιστήμονες θεολόγοι μᾶς, ἠγέται τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ, διὰ τῶν ὁποίων κυρίως θὰ ἀνορθωθῇ καὶ θὰ ἀποκατασταθῇ πλήρως εἰς τὴν θέσιν του ὁ κοινωνικὸς ἡμῶν ὀργανισμὸς.

Εὐελπιστοῦμεν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δαμασκηνοῦ θὰ ἐπιτευχθῇ ταχέως ἢ ἀπόδοσις τοῦ κτιρίου καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀναπτύσσεται ἐν αὐτῷ ἡ βασικὴ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, διὰ τῆς προπαρασκευῆς ἐν αὐτῷ τῶν ἀξίων τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν στελεχῶν. Εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ταχέως θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὸ σύνολον τὸ ὄνειρον τοῦτο, ἀφοῦ, διὰ τῆς ἀμεριότατος εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀγαπητὸν συνάδελφον κ. Βέλλαν, ἠρξάτο ἡδη λητουργοῦν τὸ Οἰκοτροφεῖον τῶν φοιτητῶν ἐν μικρᾷ κλίμακί. Ὁ κ. Βέλλας διὰ τῆς ἀναπτυχθείσης ὑπ' αὐτοῦ σπανίας δραστηριότητος, διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἀξίος συγχαρητηρίων καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Σχολῆς, ἐπετέλεσε τὸ θαῦμα τῆς ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος μεταβολῆς ἐνὸς ἀθλίου ὑπογείου τῆς Μονῆς Πετροῦκη χώρου εἰς κατὰ πάντα πολιτισμένον διαμέρισμα, δυνάμενον νὰ στεγάσῃ εὐχερῶς περὶ τοὺς 25 τροφίμους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δέκα φοιτηταί, καὶ ὅπου ἐγκατεστάθη ἡδη καὶ ἠρξάτο οὐσιαστικῶς λειτουργοῦσα ἡ Σχολὴ Ἱεροκηρῶν καὶ Κατηχητῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ Οἰκοτροφεῖον τῶν φοιτητῶν ταχέως θὰ καταλάβῃ δόλοκληρον τὸ κτίριόν του, καὶ οὕτω θὰ λυθῇ ριζικῶς τὸ ζήτημα τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας καὶ τοῦ ὅλου βασικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας, δι' ἐξασφαλίσεως ἀκόμη καὶ θέσεων ὑποτροφῶν διὰ νεαρῶν σπουδαστῶν τῶν διαφόρων ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπιζητουσῶν στενωτέραν ἐπικοινωνίαν καὶ ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, πράγμα τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὁποῖαν ἔχει σημασίαν διὰ τὴν εὐρύτεραν μᾶς ἐκκλησιαστικὴν πολιτικήν.

Κύριοι πρωτοετῆς φοιτηταί. Ἦκούσατε ποίους σπουδαίους σκοποὺς ἐπιδιώκει ἡ Θεολογικὴ μᾶς Σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεσθε σήμερον.

Ἡ ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ σας καὶ τῇ ὑποδοχῇ σας χαρὰ τοῦ Κοσμητοροῦ καὶ ὀλοκληροῦ τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία σᾶς τιμᾷ διὰ τῆς συστάσεως παρουσίας τῆς Ἱ. Συνόδου, εἶναι μεγάλη. Μεγίστην δὲ καὶ ἱερὰν ἀναλαμβάνομεν ὑποχρέωσιν ἀπέναντί σας, ὅπως σᾶς ἀναθρέψωμεν καὶ σᾶς ποδηγητήσωμεν πρὸς τὰς ὑψηλὰς ἐκείνας κατευθύνσεις, αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς τὴν πλήρη κατάρτισίν σας, εἰς ἀνωτέρους ἐπιστήμονας καὶ ἀνωτέρους ἀνθρώπους. Διότι δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐπιστημονικὴ σας μόρφωσις ἢ ὁποία μᾶς ἐνδιαφέρει' περισσότερον ἀκόμη ἐνδια-

φερόμεθα διὰ τὴν ὑπόστασιν σας ὡς ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ὡς χριστιανῶν. Δὲν εἶναι κἄν νοητὸν τὸ ὅτι θὰ ἀποκτήσετε ἐνδεχομένως τὰ ἐπιστημονικὰ ἐφόδια τοῦ θεολόγου καὶ θὰ προσορίζεσθε δι' ἡγετικάς ἐν τῇ κοινονίᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ θέσεις, εἴτε ὡς διδάσκαλοι εἴτε ὡς κληρικοί, χωρὶς ὁ βίος σας νὰ εἶναι ἔμπροκτος ἐκδήλωσις ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας θὰ διδάξετε. Διὰ τοῦτο θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἀφορμὴ χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας θὰν σᾶς βλέπωμεν προκόπτοντας ἐπιστημονικῶς, ἀλλὰ καὶ διακρινόμενους ὡς πρὸς τὸ ἦθος, τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν καθόλου χριστιανικὴν διάθεσιν.

Ἄν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἡ κοινονία μας ἔχει φθάσει εἰς τὴν κατάπτωσιν τὴν ὁποίαν ὄλοι μας γνωρίζομεν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός· ὅτι εἴμεθα ὀνόματι μόνον καὶ οὐχὶ πράγματι χριστιανοί. Ἄν δὲ ἡ νόθος αὕτη κατάστασις εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ πάντα ἄνθρωπον, πολὺ περισσότερον εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν θεολόγον, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ διδάξῃ καὶ ποδηγετήσῃ τοὺς ἄλλους.

Διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦμεν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τῆς νὰ ἔχουν ἦθος ἄμεμπτον, χαρακτήρα σταθερὸν καὶ ἀκαμπτον καὶ διάθεσιν ἀπολύτως χριστιανικὴν, ρυθμιζομένην ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ὑψίστην ἐντολὴν τοῦ Κυρίου τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἡ ὁποία καὶ μόνη ἀποτελεῖ τὸ δαίγμα τῆς ἀληθινῆς πίστεως πρὸς τὸν ἐν Τριᾷδι διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλυφθέντα Θεὸν ἡμῶν. Αὕτη ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα ἐν τὸς τῆς ὁποίας ὀφείλουν νὰ ζοῦν οἱ θεολόγοι. Ἄν δὲ αὕτη ἡ πίστις εἶναι ἐξωτερικὴ, συμβατικὴ καὶ ἀπλῶς διὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐντυπωσιακὴ, χωρὶς νὰ εἶναι ἐρριζωμένη εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἡ πίστις αὕτη εἶναι νεκρὰ ὑποκριτικὴ καὶ ἀναμφισβητήτως ἐπιβλαβής. Εἶναι φοβερὸν τὸ ἐμπέσειν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, εἰς ταύτας δὲ ἐμπίπτει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος λύει τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ἀπὸ τῆς πράξεως ἐκδηλώσεως τῆς πίστεως του.

Μὴ λησμονεῖτε δὲ ποτὲ ὡς πρὸς τοῦτο, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦδε τῶν θεολογικῶν σας σπουδῶν, ὅτι καθ' ἃ ὑπέδειξεν ὁ Κύριος, «ὁ γνοὺς πολλὰ δαρήσεται πολλά».

Βεβαίως ὡς φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου γενικῶς μετὰ τῶν συναδέλφων σας τῶν ἄλλων σχολῶν εἰσθε ἀντικείμενον γενικωτέρας φροντίδος τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ δὲ κ. Πρύτανης, ὁ ὁποῖος τιμᾷ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν ἐσοτὴν αὐτήν, θὰ σᾶς ὑποδεχθῇ—κατὰ σύμπτωσιν μάλιστα αἴριον—ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διὰ τῶν λόγων του θὰ δείξῃ εἰς ὑμᾶς τὸ δι' ὑμᾶς ἐνδιαφέρον του καὶ τὴν χάριν ὑμῶν καὶ τῆς μορφώσεώς σας καταβαλλομένην προσπάθειαν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν τῇ συμβολικῇ μάλιστα ταύτῃ ἐσοτῇ θὰ σᾶς δοθῇ ἀφορμὴ καὶ ἀφετηρία ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας καὶ πνευματικῆς συνεργασίας μετὰ τῶν συναδέλφων σας τῶν ἄλλων Σχολῶν, οἱ ὁποῖοι, ἂν ἄλλα ἔχουσι ἐπιστημονικὰ διαφέροντα καὶ πρὸς ἄλλα στρέφονται ἐπιστημονικὰ ἰδεώδη, ὡς Ἑλληνες ὅμως φοιτηταὶ γενικῶς ἔχουν τὰ αὐτὰ ἔθνικα καὶ κοινωνικὰ ἰδεώδη, τὰ

ὅποια, διὰ νὰ εἶναι γνησίως ἑλληνικά, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐμπνέωνται καὶ ρυθμίζωνται ἀπὸ τὰς ὑπερόχους ἔθνικὰς μας παραδόσεις καὶ ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν, ἡ ὁποία μεταβάλλει τοὺς ταύτην ἔχοντας καὶ ἐφαρμόζοντας ἀνθρώπους κυριολεκτικῶς εἰς ἐπὶ γῆς ἀγγέλους.

Τὰς ὑποχρεώσεις σας καὶ τὰς εὐθύνas σας, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς ὑποδείξῃ ὁ κ. Πρύτανης, σεῖς οἱ φοιτηταὶ τῆς θεολογίας τὰς ἔχετε διπλοτέρας τῶν ἄλλων φοιτητῶν διὰ τὸν ὅλον ἰδιάζοντα θερησκευτικὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον ἔχει ἡ ἐπιστήμη σας, καὶ διὰ τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς, τοὺς ὁποίους θὰ κληθῆτε σεῖς νὰ ἐπιδιώξητε, καὶ ἐπιτύχετε ὡς ταπεινοὶ ἐργάται τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης.

Ἡ εὐκαιρία τῶν τετραετῶν σας σπουδῶν ἀποτελεῖ τὴν ὀρειότεραν σελίδα τοῦ βίου σας καὶ προσπαθήσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς χρουσῆς αὐτῆς περιόδου τῆς ζωῆς σας καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεθῆτε ἐπαξίως διὰ τὴν μέλλουσαν πνευματικὴν σας ζώην. Μὴ παραλείπετε οἰδεμίαν, οὐδὲ τὴν παραμικρὰν εὐκαιρίαν μορφώσεως τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας σας, καὶ προσέξαιτε νὰ ἐπιτύχετε πραγματικὴν, συστηματικὴν δὲ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ παραπλεύρως, ἐν αὐτῷ καὶ ἔξωθεν αὐτοῦ, εὐρυτάτην ἐγκυκλοπαιδικὴν, ἐπωφελοῦμένῳ τῶν σπουδαίων εὐκαιριῶν πρὸς ταύτην, τὰς ὁποίας σᾶς παρέχει τὸ κέντρον τοῦτο τοῦ νεωτέρου μας πολιτισμοῦ, αἱ Ἀθῆναι. Πόσον σπουδαῖον, ἂν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν πανεπιστημιακῶν σας σπουδῶν θὰ προσβλέπετε πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀποφοιτήσεώς σας, ὅτε θὰ εἰσθε ἐφοδιασμένοι ὄχι ἀπλῶς μὲ ἓνα, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, «χαρτί» καὶ μὲ ἓνα ἔστω καλὸν βαθμὸν, ἀλλὰ κατηγορησμένοι πλήρως μὲ τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα καὶ ἐφόδια διὰ τὴν περαιτέρω σας ἐπιστημονικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνάδειξιν. Πόσον σπουδαῖον δὲ ἂν συγχρόνως θὰ εἰσθε ἐφοδιασμένοι μὲ τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν ἀνώτερον ἄνθρωπον καὶ τὸν τέλειον καὶ πραγματικόν, οὐχὶ δὲ συμβατικὸν χριστιανόν, ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἠθικῆς ποιότητος τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δύναται νὰ στηριχθῇ ἀληθῶς πολιτισμένη κοινονία.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης προσπαθήσατε νὰ ἀποβάλετε τὸν κοινὸν μαθητικὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον φέρει μαζί σας ἀπὸ τὰ γυμνάσιά σας, μὴ φροντίζοντες τόσον διὰ τὸν βαθμὸν, ὅσον διὰ τὴν πραγματικὴν μόρφωσιν τῷ νοῦ καὶ τῆς καρδίας σας.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἀπλῆ μαθητικὴ ἐπιμέλεια, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀπόκτησις ἀνωτέρας συνειδήσεως τῆς σημασίας τῆς μορφώσεώς σας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι οὐσιαστικὴ καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀποκτήσετε, ἂν ἔχετε πραγματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ δίψαν μαθήσεως, μὴ περιοριζόμενοι εἰς τὰ ὅσα ἀκούετε καὶ ἀναγινώσκετε ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἀλλὰ ἀσχολούμενοι ἐν σχετικῇ αὐτομονώσει εἰς τὴν ἀφομοίωσιν καὶ οἰκειοποίησιν πνευματικῶς τῶν παρεχομένων εἰς σᾶς στοιχείων καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν ὡς ἀφετηρίας περαιτέρω κατ' ἰδίαν σκέψεως καὶ μελέτης ἐπὶ δημιουργίᾳ ἰδίας ἐπιστημονικῆς παρουσίας, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐξελιχθῇ, ἐξακολουθητικῶς

καλλιεργουμένη, εἰς ὑψιστα σημεῖα ἐπιστημονικῆς ἐπιδόσεως καὶ ἐπιτυχίας. Αἱ βιβλιοθήκαι ἀρθροῦν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ αὐταὶ ὀφείλουσιν νὰ εἶναι τὸ κύριον, ἂν μὴ τὸ ἀποκλειστικὸν ἐνδιαίτημά σας, καὶ προσπαθήσατε νὰ ἀποκτήσατε τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα βιβλία, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀπαρχὴν τῆς μεθαιουριανῆς σας ἐπιστημονικῆς βιβλιοθήκης, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τοῦδε πρέπει νὰ καταρτίσετε, διὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ κατάντημα τοῦ κοινοῦ ἐπαρχιώτου ἐπιστήμονος, τοῦ ἐμφανίζοντος ὀλίγα βιβλιαράκια ἐπὶ τῆς τραπέζης του μὲ τὸ κορνιζαρισμένο του δίπλωμα, ἀμφότερα ἀψευδῆ δείγματα τῆς ἐπιστημονικῆς του κατωτέρας.

Μὴ ἀμελήσατε δὲ ποτὲ νὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς καλύτερας εὐκαιρίας, τὴν ὁποῖαν σᾶς παρέχει πρὸς ἀνωτέραν καὶ πραγματικὴν ἢ ἐδῶ διαμονὴν σας μόνωσιν, ἰδίᾳ διὰ τῆς συναναστροφῆς σας μὲ ἀνωτέρους ὄχι τόσοσιν τὴν θέσιν, ἀλλὰ τὸ ἦθος, τὴν διάθεσιν καὶ τὸν χαρακτήρα ἀνθρώπων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Πανεπιστημίου, ὃ ἐστὶ ἐπιμεληθῆτε καὶ τῆς κοινωνικῆς σας μορφώσεως.

Παραπλευρῶς ἐνδιαφερόθητε σπουδαίως διὰ τὴν εὐρυσιν τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν σας γνώσεων εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς καλὰς τέχνας καὶ τὴν καλῶς ἐννοουμένην χαρὰν τῆς ζωῆς, διότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἡ ὅλη σας αὐτὴ μόρφωσις πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ εἰς βίαιον τῆς νεανικῆς σας ὑποστάσεως, ἢ ὁποῖα, διατηρουμένη ἀκμαία, ἀποτελεῖ στοιχεῖον πολύτιμον προόδου καὶ συμβολὴν σπουδαίαν εἰς τὴν καλὴν καὶ ὡραίαν ζωὴν μᾶς πόλεως, ὡς αἱ Ἀθηναίαι. Αἱ συμμεριναὶ Ἀθηναίαι καίτοι συγκεντροῦσαι σήμερον ἀφαντάστως μέγαν ἀριθμὸν σπουδαστῶν, εἰς ὅλα τὰ ἀνώτερα ἰδρύματα, οὐδὲ μακρόθεν δύνανται ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ παραβληθῶσιν πρὸς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι, πολὺ ὀλιγοτέρους φοιτητὰς ἔχουσαι, συνεταρόσοντο ἐκάστοτε κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν περιόδον ἐπὶ τῇ ἀφίξει καὶ εἰσόδῳ ἐν ὅλῃ δὲ τῇ νεανικῇ ζωῇ καὶ εὐτραπέλῳ διαθέσει τῶν νέων φοιτητῶν εἰς τὰς διαφόρους φιλοσοφικὰς σχολὰς, ὡς μᾶς διηγείται ὁ μέγας Γρηγόριος.

Αἱ συνθῆκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας διέρρουσεν ἡ πανεπιστημιακὴ μας ζωὴ ἐπὶ 100 καὶ πλέον ἔτη, δὲν ἐπέτρεψαν νὰ δημοιοργήσωμεν καὶ ἡμεῖς φοιτητικὴν ἐμφάνισιν ἀνάλογον πρὸς τὰ ἀρχαία αὐτὰ ὡραία φοιτητικὰ ἔθιμα, τὰ κατ' ἀντιγραφὴν τῶν τηρούμενων εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ σύγχρονα πανεπιστήμια ἀπασῶν τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν. Ἀλλὰ θέλω νὰ πιστεύω ὅτι, ἀπαλλασσομένης τῆς πατρίδος μας τοῦ φοβεροῦ ἐπιπτώτου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον διάγει ἰδίᾳ σήμερον, ὅπως εἰς ὅλα καὶ εἰς τοῦτο θὰ δοθῇ νέα κατεύθυνσις εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἔτσι ἡμεῖς οἱ παλαιότεροι θὰ παρακολουθῶμεν μετὰ χαρᾶς τὴν πανηγυρικὴν εἴσοδον τῶν ἀρχαίων ἐπιστημόνων εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ὡς εἰς τὴν ἀρχαιότητα, διακεκοσμημένη ἴσως καὶ μὲ μερικὰς τελετουργικὰς ἐπιδείξεις ἔστω καὶ εὐτραπελωτέρου τύπου, ὡς ἀθωότερων δαρυμῶν καὶ λούσεων, διὰ τῶν ὁποίων συμβολικῶς θὰ ἐτίθητο τέρας εἰς τὴν μαθητικὴν ζωὴν καὶ θὰ ἦνοιγεν ἡ ἀφετηρία τῆς ἀκαδημαϊκῆς σταδιοδρομίας καὶ ἐπιδόσεως.

Ἀπὸ τῶν πρώτων σας βημάτων ὀφείλετε νὰ ἀποκτήσατε τὴν συνείδησιν ὅτι τρέχετε πλέον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀποκτήσεως τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς καταστήσουν ἀνωτέρους τὴν σκέψιν καὶ τὸ αἶσθημα ἀνθρώπων εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς καθημερινῆς σας ζωῆς καὶ θὰ προορίζεσθε νὰ καταλάβετε σεῖς μίαν ἡμέραν καὶ τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐρωτήσατε τοὺς πρὸ ἡμῶν καθημένους ἐπισήμους διὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσουν καὶ σᾶς πληροφορήσουν διὰ τὴν χαρὰν τὴν ἀνεκλάλητον τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθησαν, ὅταν ἐπέτυχον τὴν ἀνοδὸν τῶν εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τὰ ὁποῖα κατέχουν, οὐχὶ δι' ἄλλον δευτέρας καὶ τρίτης ποιότητος μέσων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἰκανότητος καὶ προκοπῆς, κατακτήσαντες οὕτω τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν, ὅταν καὶ αὐτοὶ ὡς πρωτοετεῖς φοιτηταὶ ἤρχισαν, ὅπως σεῖς σήμερον, νὰ τρέχουν τὸν ἀληθῶς μακρὸν καὶ ἀνηφορικὸν δρόμον τῆς προόδου καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ζωῆς. Σεῖς ὡς θεολόγοι προσπαθήσατε ἀπὸ τῶν πρώτων σας βημάτων νὰ ἐπιδιώξετε καὶ ἐπιτύχετε τὴν ἀριωτέραν σας κατάρτισιν ὡς θεολόγων καὶ ὡς ἀνθρώπων χριστιανῶν, καὶ μὴ ἐπιτρέψετε ποτὲ νὰ διαφρεύετε τὰς ἐλπίδας καὶ προσδοκίας, τὰς ὁποίας ἐπάνω σας στηρίζουν οἱ γονεῖς σας, οἱ προστάται σας, ἡ οἰκογένειά σας, ἡ κοινωνία σας, τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἐκκλησία, ἡ Πατρις σας.

Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, ἐνεσωματώθητε ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν μεγάλην πανεπιστημιακὴν οἰκογένειαν καὶ ὅλος ἰδιαίτερος εἰς τὴν θεολογικὴν καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ αἰσθανθῆτε τοῦτο μὲ ὅλην σας τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην. Εἰς αὐτὴν θὰ εἴρετε στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὡς ἐπιστημόνων καὶ ὡς ἀνθρώπων μόρφωσιν καὶ κατάρτισιν σας. Φανήτε ἀξιοὶ τῆς κλήσεως καὶ τῆς παραδόσεως τῆς μεγάλης αὐτῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνίκετε, καὶ θελήσατε νὰ συνεχίσετε τὴν ἄλυσιν τῆς παραδόσεώς της, ὡς χουσοὶ καὶ οὐχὶ ὡς εὐτελεῖς κρῖκοι της.

Εὐχομαι, ἀγαπητοὶ πρωτοετεῖς φοιτηταί, ἡ ὡραία αὐτὴ πρὸς τιμὴν σας ἑορτὴ νὰ μείνῃ δι' ὅλου τοῦ βίου σας ἐντετυπωμένη εἰς τὸν νοῦν σας καὶ τὴν καρδίαν σας καὶ νὰ εὐτυχίσετε κατὰ τὸν τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ὅταν προβεβηκότερος τὴν ἡλικίαν θὰ παρατηρήσατε κατὰ ἓνα οἰονδίποτε σταθμὸν τῆς ζωῆς σας πρὸς τὰ ὀπίσω, νὰ ἠμπορήτε νὰ μείνετε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας, διότι ὅσα καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ ὅσια καὶ πιστὰ ἠκούσατε σήμερον, τὰ ἠκολούθησατε καὶ τὰ εἶδατε κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον ἐφαρμοσθέντα ἀφ' ὑμῶν τῶν ἰδίων εἰς τὸν ἑαυτὸν σας.

Ἡμεῖς δὲν θὰ ζῶμεν, ἀλλὰ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς γνωρίζοντες, ὅτι κατελάβατε σεῖς κατὰ πάντα δι' ἐπαξίως καὶ θεοφιλῶς τὰς θέσεις τὰς ὁποίας κατέχομεν ἡμεῖς σήμερον εἴτε ὡς ἀρχιερεῖς, εἴτε ὡς καθηγηταί, εἴτε ὡς παντοῖοι κοινωνικοὶ ἐργάται, καὶ ὅτι ὡς ἀληθινοὶ μεθασύριον ἠγέται θὰ γίνετε οἱ συνεχισταὶ τῶν ἱερῶν καὶ ὡραίων παραδόσεων τοῦ ἔθνους μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς δόξαν Χρι-

στοῦ καὶ τιμὴν τῆς φιλάτης Πατρίδος μας.

Εὐχομαι ὁ Κύριος, δι' εὐχῶν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, νὰ κατευθύνῃ τὸν νοῦν καὶ τὰ διαβήματά σας εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν πρὸς δοξολογίαν τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ ὀνόματος.

Καὶ τώρα παρακαλῶ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σάμου κ. Εἰρηναῖον ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ ἀπευθύνῃ πατρικούς τινας λόγους πρὸς τοὺς πρωτοετείς φοιτητάς, ἐξ ὧν ὡς ἀπὸ πρώτης πηγῆς θὰ πληροφορηθοῦν περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας δι' αὐτοὺς καὶ περὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας στηρίζει ἐπ' αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία.

Εἶτα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰρηναῖος λαβὼν τὸν λόγον εἶπε πρὸς τοὺς φοιτητάς τὰ ἑξῆς :

Ἀγαπητοὶ νέοι,

Εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία τὴν εἰσοδὸν σας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ μάλιστα τὴν ἐγγραφὴν σας εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν. Τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνός σας θὰ εἶναι ἡ σπουδὴ τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ἀπλῆ γνώσις, ἀλλὰ διὰ νὰ κατανοηθῇ πρέπει νὰ βιωθῇ. Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀναστηλώνεται εἰς τὴν συνείδησιν ὡς μόχθος, ὡς πόνος, ὡς ὀδύνη, ὡς σταυρός, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνάστασις καὶ δόξα. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐξελέξατε ὡς στάδιον δράσεως εἰς τὴν ζωὴν σας τὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχετε τοῦτο πρέπει νὰ χαράξετε εἰς τὴν καρδίαν σας τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, πὺν εἶναι ἀγάπη σταυρουμένη ὑπὲρ τῶν πολλῶν, νὰ τὸν ζήσετε διὰ νὰ δικαιωθῆτε εἰς τὸν ἀγῶνά σας. Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἱστορίαν εἶναι ἡ ζωὴ Μαρτύρων καὶ Ἁγίων καὶ Ὁμολογητῶν καὶ ἡ γραμμὴ αὕτη τῆς θυσίας ὀδηγεῖ εἰς τὸν θρίαμβον τῆς ζωῆς, εἰς τὴν δόξαν, εἰς τὴν τιμὴν. Ὁ κ. Κοσμήτωρ διὰ σοφῶν παραινέσεων σᾶς διέγραψε τὴν πορείαν σας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς φοιτήσεώς σας καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι αἱ ὑποθήκαι αὗται θὰ διατηρηθῶσιν ἀνεξίτηλοι εἰς τὴν ψυχὴν σας. Εἰς τὸν νοῦν σας κυριαρχεῖ ἡ σκέψις νὰ γίνετε μετὰ ἀποπεράτωσιν τῶν θεολογικῶν σας σπουδῶν οἱ πνευματικοὶ ἡγῆται τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἡ ἡγεσία εἶναι περισσότερον εὐθύνη καὶ ὀλιγότερον δικαίωμα. Ἐχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι διὰ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης θὰ οἴσθε φῶς εἰς τὴν κατὰ παράδοσιν θρησκευτικὴν σας ζωὴν καὶ θὰ ἐμβαθύνετε περισσότερον τὴν προσωπικότητά σας, θὰ στερεώσετε τοὺς προσανατολισμούς σας πρὸς τὴν ζωὴν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν πὺν εἶναι ἀλήθεια καὶ δύναμις δημιουργίας. Οἱ Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τὸν διευτύπωσαν εἰς δόγματα, εἰς τέχνην, εἰς θεσμούς, εἰς τρόπον ὥστε ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐντὸς τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους νὰ ἐμφανίζεται ὡς Θεὸς τῆς ἱστορίας του, ὡς δύναμις συνοχῆς καὶ πηγὴ τῶν ἐμπνευσεῶν του, καὶ τῶν ὑψηλοτέρων μορφῶν τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὁ μέγας σκοπὸς τῆς Ἱστορίας εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

εἰς τὸν κόσμον πὺν εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, πὺν εἶναι ἡ θέωσις τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐδίδαξαν τοῦτο μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰς αὐτὴν τὴν γραμμὴν ἱστάμενοι ὀφείλετε νὰ πειθαρχήτε διὰ τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς ζωῆς διὰ νὰ ἐπιτύχετε τοὺς εὐγενεῖς σκοπούς σας, διὰ νὰ ἀποβῆτε μὲ τὴν θείαν χάριν νικηταὶ τοῦ κόσμου. Οὕτω μόνον θὰ δικαιώσετε τοὺς μόχθους τῶν Καθηγητῶν σας καὶ τὰς προσδοκίας τῆς Ἐκκλησίας.

Μεθ' ὃ ὁ Κοσμήτωρ κ. Ἀλιβιζᾶτος εἶπεν ἐν κατακλείδι τὰ ἑξῆς :

Παρακαλῶ οἱ πρωτοετείς φοιτηταὶ νὰ προσέλθουν ὅπως παραλάβουν τὸ ἔμβλημα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπὸ τοὺς προσεχῶς ἀποφοιτῶντας τεταρτοετείς φοιτητάς καὶ ὀνομαστικῶς καλούμενοι διὰ χειραφίαις ὀνοεῖ νὰ διαβεβαιώσουν τὸν Κοσμήτορα τῆς Σχολῆς καὶ τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀρίστων αὐτῶν διαθέσεων ὅπως πραγματοποιήσουν τὴν ἰδεολογίαν, διὰ τὴν ὁποίαν μοχθεῖ καὶ ἐργάζεται ἡ Θεολογικὴ Σχολή. Συγχρόνως θὰ παραλάβουν διὰ τῆς χειρὸς τῶν καθηγητῶν των ὡς ἐνθύμιον τῆς σημερινῆς ἑορτῆς ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως τῆς Κ.Δ., τὰ ὁποῖα ἐδωρήσατο διὰ σᾶς ἡ Ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρεία, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ διατηρήσετε καθ' ὅλην σας τὴν ζωὴν διὰ μὲν τὸ ἱερὸν αὐτοῦ περιεχόμενον ὡς τὸν μοναδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν γνώμονα τῆς ζωῆς σας, διὰ δὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν περιλαμβάνει, ὡς σύμβολον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργατικότητος καὶ ἐπιδόσεώς σας.

Μεθ' ὃ ὁ τεταρτοετής φοιτητὴς κ. Κόλλιας παραδίδων εἰς ἓνα τῶν πρωτοετῶν φοιτητῶν τὴν σημαίαν εἶπε :

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι,

Ἡμεῖς οἱ τεταρτοετείς φοιτηταὶ, εὐρισκόμενοι περὶ τὸ τέρμα τῶν θεολογικῶν μας σπουδῶν, παραδίδομεν εἰς σᾶς ἀρχομένους οὕτων τὸ Σύμβολον τοῦτο τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τὸ ἱερὸν λάβαρον τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους καὶ τῆς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν πίστεώς μας καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἐν ἀκμῇ γνώσεως, πίστεως, ἠθους, χαρακτῆρος καὶ ἀγάπης παραδώσετε καὶ σεῖς αὐτὸ ὡς τεταρτοετείς φοιτηταὶ εἰς τοὺς νέους τότε φοιτητάς τῆς θεολογίας, ὡς συνεχιστάς τῶν ὁραίων καὶ ἱερῶν παραδόσεων τῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου φοιτητικῆς ζωῆς μας.

Εἶτα ψαλέντος τοῦ ἔθνικοῦ ὕμνου ἔληξεν ἡ ἑορτή.

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ἡ καθημερινὴ πείρα μᾶς διδάσκει πόσον ματαία εἶνε πᾶσα ἐπίγειος ἐλπίς.

* Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι τόσο εὐπλαγῆς, ὥστε εἶναι πρόθυμος νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ μᾶς παράσῃ ἀγαθὰ, διατὶ ὀκνοῦμεν νὰ προσέλθωμεν ὅπως τὸν παρακαλέσωμεν ;

* Ἐργασία ἄνευ πρὸσευχῆς εἶναι δουλεία· καὶ πρὸσευχὴ δίχως ἐργασίαν εἶναι ἐπατεῖα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Χριστός ἐπὶ γῆς!

Ὁ ἐν οὐρανοῖς, λοιπόν, οἰκῶν ὑπερουσίος τοῦ Θεοῦ Λόγος, διὰ τὴν σῶσιν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν ἐκδημήσῃ οὕτως ἀπὸ σαρκὸς πρὸς τὸν οὐρανόν, κατεδέχθη διὰ σαρκὸς τὴν ἐπιδημήσῃ ἡμῖν, τὴν προσλάβῃ ἀναλλοιώτως ἀνθρωπίνην μορφήν, διὰ τὴν ἀκούσωμεν ἀπὸ τοῦ στόματός του αὐτοπροσώπως τὸν σκοπὸν τῆς ἐλευσεώς του «ἵνα βλέπομενος διδάξῃ, διδάξας δέ, πρὸς τὸ μὴ βλέπόμενον χειραγωγῆσθαι». Τὸ μὴ βλέπόμενον τοῦτο εἶνε ὑπὲρ τὴν γῆν, ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πνεύματος. Ἐπὶ εἴκοσι συναπτοῦς αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία ἐπαναλαμβάνει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου τὸ ρῆμα ἐν ᾧ μαρτυρεῖται: «Χριστός ἐπὶ γῆς! Ὑψώθητε!» Ὑψώθημεν, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὰ οὐράνια ἐκ τῶν γερῶν, ἐφορῶμεν τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου ὡς πολῖται τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθε τὸ ὑψώσῃ ἡμᾶς, πρὸς τοῦτο κατελθὼν εἰς τὴν γῆν, ὁ Χριστός.

Ἡ πρώτη εἰκοσιπενταετηρίς.

Διὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας» συμπληροῦνται εἰκοσιπενταετία ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πρώτη ὑπὸ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τοῦ 1923 διορισθεῖσα Ἐποπτευούσα τὸ Δελτίον συνοδική Ἐπιτροπὴ διὰ τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ του σελίδι δημοσιεύματος αὐτῆς ἐξέφραξε τὴν ἱκανοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ ὅτι «ἔστω καὶ μετὰ αἰῶνά που ἀπὸ τῆς χειραφετήσεώς της ἀποκτιθῆσόμενον ἴδιον δημοσιογραφικὸν ὄργανον», καθ' ὃν χρόνον «πᾶσαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη συναισθανθεῖσαι ὡς ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τὴν δι' ἐπισήμων ἐκδόσεων ἐξυπηρετήσιν τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν ἀναγκῶν, οὐ μόνον εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῶν περιοδικῶν αὐτῶν προέβησαν, ἀλλὰ καὶ ἴδια ἀπέκτησαν τυπογραφεία». Ἡ δὲ περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐκκλησίας» ἀπολυθεῖσα τότε πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος ἐπέστησε σύντονον τὴν προσοχὴν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν εἰς τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἐπισήμου τῆς Ἐκκλησίας ὄργανου, ὅπερ, ὡς «φορεὺς τῆς ὑγιαίνουσας κατὰ Χριστὸν διδασκαλίας», ὡς ἀπὸ ἄμβωνος ἱεροῦ θὰ μεταλαμπαδεύῃ εἰς τὸν ὁρθόδοξον κλήρον καὶ λαὸν «τὴν ἀληθῆ γινώσιν, στηριζομένην ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ πατροπαράδοτῳ αὐτοῦ πίστει, θὰ παρακολουθῆ δ' ἅμα καὶ τὴν καθ' ὅλου ἠθικο-δογματικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν κίνησιν».

Θεῖα συνάρσει ἡ «Ἐκκλησία», ἐπιτελέσασα κατὰ δύναμιν τὸ ταχθὲν αὐτῇ ὑψηλὸν ἔργον ἐπὶ εἴκοσι καὶ πέντε συναπτά ἔτη διὰ τῶν ἀπὸ τῶν σελίδων αὐτῆς ποικίλων διαφωτιστικῶν διδασμάτων, ἐφ' οἷς μὲν ἐπιτέλεσε μέγχι τοῦδε δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμψει τῷ τῆν ἄσθνεσιαν ἐνδυναμοῦντι καὶ τὰ ὑστερήματα προσο-ἀπληροῦντι Πατρὶ τῶν φώτων, πεποιθῆντι δ' ἐπὶ τὴν ἄνωθεν ἀντίληψιν μετὰ θάρρους χωρεῖ εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῇ καθήκοντος ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Θεολογία καὶ Ἐκκλησία.

Ὡς εἶναι ἀκατανόητος ἡ ὑπαρξίς τῆς Θεολογίας ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον τὸ ὑποκείμενον καὶ περιοχόμενον τῆς ἀρτῆς ἢ πρώτῃ ἐκ τῆς δευτέρας, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται τὴν ὑπάρξιν ἄνευ τῆς φωτιστικῆς τὴν συνείδησίν τῆς Θεολογίας. Ὁ σιενώτατος οὗτος σύνδεσμος Ἐκκλησίας καὶ Θεολογίας καὶ ἀνεκαθεν μὲν ὑφίστατο παρ' ἡμῖν, εἰ δὲ μᾶλλον ἐρισχυθεὶς διετρανιάθη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ μὲν διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὸ δὲ διὰ τῆς πρώτης ταύτης φορᾶν θεοπισθεῖσης ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐπισημοῦ ἐν αὐτῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου ὑποδοχῆς τῶν νέων θεολόγων φοιτητῶν, ὡς καὶ διὰ τῆς ἔστω καὶ ἐν μέρει χρησιμοποιήσεως τοῦ Θεολογικοῦ φοιτητικοῦ Οἰκοτροφείου.

α

Εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους δημοσιεύονται αἱ πρὸς τοὺς νεήλδους θεολόγους φοιτητὰς ἴσον φρονηματιστικὰ προσφωνήσεις τοῦ Κοσμήτορος καὶ τοῦ ἐκπροσωποῦσαντος τὸν κωλυθέντα τὴν παρασπῆ εἰς τὴν τελετὴν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον συνοδικοῦ συνέδρου. Εἶνε ἀληθές, ὅτι κατὰ τὰ ἔκπαλαι καλῶς κρατοῦνται πανεπιστημιακὰ θέσμα, ἅμα τῇ κατ' ἔτος ἐνάρξει τῶν πανεπιστημιακῶν παραδόσεων τελεῖται ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πανηρυκὴ ὑποδοχὴ τῶν νέων φοιτητῶν πασῶν τῶν πανεπιστημιακῶν Σχολῶν ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως, ὅστις καὶ ἐφοδιάζει αὐτοὺς διὰ τῶν καταλλήλων ὑποθηκῶν. Δοθέντος ὅμως, ὅτι ὑπὲρ τὴν γενικὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐν γένει φοιτητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ὡς μέλλοντος περαιομένου καὶ χρηστοῦ πνευματικοῦ ἡγέτου τῆς κοινωνίας, ὁ προσορισμὸς τῶν θεολόγων φοιτητῶν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς κλήσεώς των, εἶνε ἀπείρως λεπτότερος, ὑψηλότερος καὶ, ἐπομένως, περιοσότερον ὑπεύθυνος, τὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν εἰσοδόν των πρὸς σπουδὴν τῶν θεολογικῶν ἐπιστημῶν δέον οἱ μέλλοντες τρόφιμοι αὐτῆς τὴν ἀντιλαμβάνωνται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς δεοντολογικὸν ἐνσθερισμὸν τοῦ πνεύματος τοῦ εἰς ὃν ἀφοσιούσιν ἑαυτοὺς Κυρίου ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὁρθῶς δ' ἄρα ἐθεοπίσθη ὅπως ἡ πρώτη πρὸς τὴν Μητέρα Θεολογικὴν Σχολὴν ἐπαφὴ τελεῖται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀροχῆς Θεολογίας καὶ Ἐκκλησίας ἐνόητος, διαδηλουμένης οὐ μόνον κατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα τῶν θεολογικῶν σπουδῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλης τῆς ἐφεξῆς εἰς ἀμφοτέρας ἀδιαλείπτου διακονίας. Τὸ εἶναι θεολόγον σημαίνει εἶναι ἐκκλησιαστικὸν παράγοντα, τὸ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲ λειτουργεῖν καθιστᾷ συνειδητότερον ἢ θεολογικὴ μορφοῦς.

β

Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐφειντοῦ ἔτους ἐναρξίς τῆς τακτικῆς, εἰς τὰς ἰδίαις αὐτῆς ἐν τῇ μονῇ Πετροκῆ νεοδημιουργίας ἐγκαταστάσεις, λειτουργίας τῆς Σχολῆς Ἱεροκηρυκτικῶν, Ἐξομολογικῶν καὶ Κατηχητικῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀνοίγει μίαν νέαν περίοδον εἰς τὴν διὰ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄργανισμοῦ πλατυνομένην δοῶσιν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς Σχολῆς

λῆς ταύτης, τὸ πρόγραμμα τῆς ὁποίας περιλαμβάνει μαθήματα ἀδοτηρῶς εἰδικὰ πρὸς κατορισμὸν τῶν ἐκ τῶν πτυχιούχων τῆς Θεολογίας ἐπιμενῶν, νὰ εἰδικευθῶσιν εἰς τὰ λειτουργήματα τοῦ Ἱεροκήρυκος, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Κατηχητοῦ, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποκτήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ τὰ κατάλληλα στελέχη διὰ τὸ καθ' ὅλου πνευματικὸν ἀδότης ἔργον, ἀποφευγόμενου τοῦ μέχρι τοῦδε ἐμπειρισμοῦ τῆς ἀπροσφόρου πρὸς τοιαῦτα ὑψηλὰ ἔργα προχειρότητος.

Ἄλλὰ καὶ ἡ μερικὴ ἐγκατάστασις φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐν τῷ παρὰ τὴν αὐτὴν μονὴν πρὸ πολλοῦ ἀνεγερθέντι Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ ἀποτελεῖ ἀπαρχὴν τῆς ταχείας, ὡς ἐλπίζομεν, ἀποδεσμεύσεως τῆς οἰκοδομῆς ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ἐπιτάξεως. Ὅταν τοῦτο ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Σχολὴν εἰς πλήρωσιν τοῦ δι' ἡμᾶς ἀνηγέρθη προορισμοῦ, ἡ κυριεὶα τῶν θεολόγων φοιτητῶν, ἐγκατασταμένη ἐν τῇ φρονικῇ τῆς Ἐστίης, θὰ ἀποδώσῃ ἀσφαλῶς πολὺν τὸ μέλι τῆς θεολογικῆς γνώσεως, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ τοῦ ἀνωτέρου ἡθους εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἧς οἱ τοὶ θὰ ταχθῶσιν ἐνσυνειδητοὶ θρησκευτικοὶ χειραγωγοί.

Chateaubriand.

Ἡ Γαλλία ἐώρτασεν ἐφέτος τὴν πρώτῃν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Chateaubriand, ἑνὸς τῶν μεγάλων συγγραφέων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς, ἐνδιαφέροντος κυρίως τὴν στήλην ταύτην διὰ τὴν θέσιν, ἣν οὗτος κατέλαβεν ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπολογία. Κατὰ τὰ νεανικά του ἔτη ὁ Σατωβριάνδος ἐπιπλακεῖ εἰς τοὺς γνωστοὺς ὀρθολογιστικὸν γαλατικοὺς κύκλους τῆς ἐποχῆς τού, μετὰ περιπειριωδῆ ἐρευνητικὰ ταξίδια ἰδίως εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν, συνεπειὰ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του ὑπέστη βαθὴν ψυχικὸν κλονισμόν, ὅστις ἔστρεψεν αὐτὸν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ἐντεῦθεν δὲ προέκυψε τὸ περὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ (Le Génie du Christianisme 1802) ἀπολογητικὸν ἔργον του, καὶ εἶτα, μετὰ ταξιδίων του εἰς Ἀθήνας καὶ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἑτέρα τῶν ἀπολογητικῶν του συγγραμμάτων «Οἱ Μάρτυρες» (Les Martyres, ou le triomphe de la religion Chrétienne 1809).

Ὁ Σατωβριάνδος, πατὴρ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ρωμαντικῆς κινήσεως τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ἀντι τῶν τῶς ξηρῶν καὶ ἀφηρημένων φιλοσοφικῶν ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς θείας προελεύσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, μετὰ σπανίας καλολογικῆς δυνάμεως, ἰσχυρᾶς ποιητικῆς ἐξάφρασης καὶ πλουσίας φαντασίας προσήγαγε ζωηρὰ καὶ ἐντυπωσιακὰ ἀποδείξεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπιδρώσας μονομερῶς ἐπὶ τοῦ συναισθηματικοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ κατεκρίθη ὑπὸ τῶν θεολογικῶν κύκλων διὰ τὰ ἄστοχα τοῦ ἀκράτου ἀπολογητικοῦ ρωμαντισμοῦ του, προτιμῶντος τὸ ἐξωτερικὸν μεγαλεῖον τῶν ἐκδηλώσεων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὑπὲρ τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῆς ἐσωτερικῆς του οὐσίας. Θετικώτερον ἐμφανίζεται τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἀπολογητικὸν περὶ τοῦ χριστιανικοῦ Μαρτυρίου ἔργον ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸ εἰς Ἱεροσόλυμα Ὀδοιπορικὸν του (Itiné-

naire de Paris à Jérusalem 1811), ἐν ᾧ περιγράφονται τὰ μαρτύρια τῶν χριστιανῶν καὶ τὰ ἐν οἷς οὗτοι ἔδρασαν μέρη. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, διὰ τῶν ἔργων του τούτων ὁ Σατωβριάνδος κατέχει ἐκπρόπευσαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀπολογητικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, πάντοτε δὲ τὰ ἀπολογητικὰ αὐτοῦ ἔργα, ὅσονδήποτε καὶ δὲν κέκτηνται τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ θετικὸν πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἡμῶν Ἀπολογητικῆς, πάντοτε θὰ προκαλοῦν βαθεῖαν τὴν συγκίνησιν τῶν ἀναγνωστῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀποστολικὴ Διακονία.— Δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀπ. Διακονίας ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς τῆς Ἀποστ. Διακονίας Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανὸς ἐγγύφισεν ὅτι παραιτεῖται τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένης ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν ἀποδοχῶν του, διότι, πιστεύων εἰς τὸν προορισμὸν τῆς Ἀποστ. Διακονίας, θεωρεῖ ὑποχρέωσιν ὅπως ἐργασθῇ πρὸς εἰσχύσιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἠδ' ἀποδέχθη τὴν ἐγγράφως τὸν Σεβασμιώτατον διὰ τὴν πρόφροναν ταύτην πράξιν. Τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας διεβιβάσθη πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἧτις ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 9 τ.μ. ἐνέκρινε τοῦτο, καταρτίσασα συγχρόνως καὶ ἐγκύκλιον περὶ τῆς λειτουργίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἐξουσιοδότησε τὸν Γεν. Διευθυντὴν ὅπως φρονίσῃ διὰ τὴν ἔγκαιρον συγγραφήν τῶν βοηθητικῶν βιβλίων διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Ὁ αὐτὸς Γεν. Διευθυντὴς ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τοῦ κατ' ἀποδοχῆν γεωγραφικοῦ χάρτου, παριστάνοντος τὴν Παλαιστίνην κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Καινῆς Διαθήκης πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοσίων καὶ Κατηχητικῶν Σχολείων. Ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσθη ὅπως προσεχῶς λειτουργήσῃ ἐν Ἀθήναις Κατηχητικὸν Φροντιστήριον, εἰς ὃ θὰ φοιτήσουν ὅσοι μέλλουν νὰ ἀναλάβουν Κατηχητικὴν Διδασκαλίαν. Σκέψις ὡσαύτως ἐγένετο περὶ συγκροτήσεως ὁμάδων ἐξ εἰδικῶν κατηχητῶν, οἵτινες ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου μεταβαίνοντες εἰς διάφορα ἐπαρχιακὰ κέντρα θέλουν προβῆ εἰς σειράν μαθημάτων ἐπὶ τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς διεξάγοντας καὶ μέλλοντας ν' ἀναλάβωσι Κατηχητικὴν διδασκαλίαν.

Κατόπιν προτάσεως τῶν οἰκείων Τοπικῶν Συμβουλίων τῆς Ἀπ. Διακονίας τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ἐδέσσης καὶ Κοζάνης καὶ ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου διορίσθησαν βοηθοὶ Ἱεροκήρυκες αἱ θεολόγοι Στυλιανὸς Παπαδήμας καὶ Κωνσταντῖνος Γαζής.

Ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις τῶν ἐξῆς ἔργων: Ν. Λούβαρι, «Μεταξὺ δύο κόσμων», Δ. Μπαλάνου, «Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας», Εὐάγ. Θεοδώρου, «Αἱ ἡρώδεις τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης» (ὁ θεσμὸς τῶν διακονιστῶν διὰ τῶν αἰώνων). Ἦρχισαν ἤδη ἐκτυπούμεναι αἱ ἀπὸ τοῦ Ῥαδιοφώνου ὁμιλίαι τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἀπὸ Νοβρίου 1947 μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1948.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν μεσημβρίαν τῆς 2 μεσοῦντος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸ Ὄφθαλμιατρεῖον Ἀθηνῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὁποίου τυγχάνει Πρόεδρος.

— Τῇ προπαραελθούσῃ Δευτέρᾳ (6) ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντα Ἄγγλον Ἐπίσκοπον Γιβραλτάρ Σεβ. Κ. Δ. Χόρσλεϋ.

— Τῆ 4ῃ Δεκεμβρίου ἀγομένης τῆς μνήμης τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἐτελέσθη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῶ ἀρχιερατικὴ λειτουργία, συλλειτουργοῦντων τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων Σάμου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν, Σερρών, Ἠλείας καὶ Μαντινείας καὶ τῶν Θεοφιλ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων Ταλαντίου καὶ Σταυροπόλεως. Αὐθιμερόν καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας προήρχοντο εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν οἱ Σεβ. Συνοδικοί, ὁ ἱερός Κλῆρος Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, Ἀκαδημαϊκοί, Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, πολλοὶ τῶν ἐπισήμων καὶ πλῆθος λαοῦ ὅπως ὑποβάλλωσι τὰς εὐλαβεῖς αὐτῶν συγχαρητικὰς πρὸς τὸν ἄγοντα τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ Μακαριωτάτου Πρωθιεράρχην.

— Τῆ 15 Νοεμβρίου ἐπανήρχισαν αἱ ἐργασίαι τοῦ Χριστ. Κοινωνικοῦ Κύκλου μὲ ὀμιλητὴν τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Μπρατσιώτην ἐπὶ τοῦ θέματος «Τὸ παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον τοῦ Ἀμοτελλοδάμου». Τῆ δὲ 29 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὀμιλήσεν ἐν τῷ αὐτῷ Κύκλῳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εἰρηναῖος ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ θέματος τοῦ αὐτοῦ Συνεδρίου «Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἔναντι αὐτοῦ στάσις τοῦ ἀνθρώπου».

Θεολογικὴ Σχολή.— Ὁ παρεπιδημῶν ἐνταῦθα ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Γιβραλτᾶρ Σεβ. Χόρσελυ ἐγένετο δεκτός κατὰ τὸ παρελθόν Σάββατον εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, πρὸς τοὺς καθηγητὰς καὶ φοιτητὰς τῆς ὁποίας ἡ Α. Σ. εὐηρεστήθη νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς τελευταίας συνόδου τοῦ Λάμπεθ ἐν Λονδίῳ. Πρὸ τῆς ὀμιλίας ὁ Κοσμητὴρ τῆς Σχολῆς καθηγητὴς κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος, ὅστις καὶ εἶχε παραστή τὴν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν σύνοδον ταύτην, δι' ὀλίγων εἰσηγητικῶν λόγων παρουσίασεν εἰς τὴν Σχολὴν τὴν Α. Σεβασμιότητα, προκαλέσασαν διὰ τῆς καταλλήλου ἀναπτύξεως τοῦ θέματος τοῦ ζωηρόν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ καὶ κατεχειροκρότησε τὸν διαπρεπῆ Ἱεράρχην. Τῆς ὀμιλίας περατωθείσης, μετὰ σύντομον εὐχαριστήριον προσφώνησιν τοῦ Κοσμητῆρος ἐπικολούθησεν ἐνδιαφέρουσα διαλογικὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα τῶν ἐρωταποκρίσεων, καὶ εἶτα δεξιῶσις τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐν τῇ Σχολῇ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπανήλθεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐν τῷ Ἀγγλικῷ ναῶ τῆς χθὲς Τρίτης περὶ ὥραν 7 μ. μ.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητροπόλις Μεσσηνίας

Διὰ Β. Δ. ἀπονέμεται εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων, διότι ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ἱεραρχικῶν αὐτοῦ καθκόντων συνέβαλε μετὰ φιλοπάτριδος ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ στρατοῦ, πρωτοστάτων καὶ ἐνισχύων πᾶσαν σχετικὴν ἐνέργειαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος διεβίβασε πρὸς τὸν Μακαρ. Πατριάρχην Μοσχολίας, τοὺς Σεβ. Ἀρχιεπισκόπους τῆς Ἀγγλίας, Οὐψάλης καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τηλεγραφικὴν ἐκκλησίαν, δι' ἧς, λόγῳ τῆς πρὸς τὴν Ἁγίαν Γῆν γειτονίας καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον λογιζόμενος ὡς καθῆκον ν' ἀγρυπνῆ ἐπὶ τοῦ κινδύνου τῆς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐπιδιωκομένης κρατικῆς ἐγκαταστάσεως ἐν Παλαιστίνῃ, πληροφορεῖ ὅτι «ἡ ἄχρι τοῦδε εὐμενῆς στάσις τῶν χριστιανικῶν μεγάλων κρατῶν ἔναντι τῶν ἑβραίων πρὸς κατάληψιν τῆς Παλαιστίνης ἐνέχει μέγαν κίνδυνον δι' ἡμᾶς, λαοὺς καὶ κράτη, πιστεύοντα εἰς τὸν Χριστόν». «Θεὸν παρακαλεῖ ὅπως ἐπέμψῃ παρὰ ταῖς οἰκείας Κυβερνήσεις «ἵνα ἀνασταλῇ κάθε ἐπιθεσις τῶν ἑβραίων κατὰ τῶν Ἁγίων Τόπων», ληφθῆ δὲ φροντίς περὶ ἀποστολῆς εἰς Παλαιστίνην τροφῶν καὶ ἐνδυμάτων διὰ τὸν ἀπαισιῶς δοκιμαζόμενον ἄμαχον λαόν.

— Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μαρεώτιδος κ. Ἀθανασίου συνελθοῦσα τῆ 15 παρ. μηνὸς καθώρισε τὸ πρόγραμμα τοῦ κατὰ τὴν ἐβδομάδα 12—19 Ἰσταμένου μηνὸς ἑορτασμοῦ τῆς τριακονταετηρίδος τῆς Ἀρχιερωσύνης τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Χριστοφύρου.

— Μεσοῦντος τοῦ λήξαντος μηνὸς ἐν Ἰβραμίᾳ ἐτελέσθησαν πανηγυρικῶς τὰ ἐγκαίνια τῆς νεοδημητοῦ Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης ὑπὸ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Χριστοφύρου ἐπὶ παρουσίᾳ πλείστων ἐπισήμων προσωπικοτήτων τῆς τε ἑλληνικῆς πατριαρχίας καὶ τοῦ διεθνοῦς κόσμου. Μετὰ ὀμιλίαν ἀραβιστὶ τοῦ κτῆρη τοῦ ἀραβικῆς καὶ Διευθυντοῦ τοῦ «Ἐκκλησ. Φάρου» τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας κ. Εὐ. Μιχαηλίδου, χαρακτηρίσαντος τὴν πόλιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὡς ἔξοχον ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ ἱστορίᾳ πνευματικῶν κέντρων καὶ ἔδραν βιβλιοθηκῶν, ἐξάραντος δὲ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς προσπάθειας τοῦ Πατριάρχου πρὸς ἴδρυσιν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, εἶπεν εἶτα τὸν πανηγυρικὸν τοῦ γεγονότος ὁ Πατριαρχικὸς Βιβλιοθηκῆριος, Ἰππομνηματογράφος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδ. Μοσχολίας, τὴν ἐν ἰδίῳ πατριαρχικῷ μεγάρῳ ἐγκατάστασιν τῆς τέως ἐν Καίρῳ ἐγκατεστημένης πασιγνώστου εἰς τὸν διεθνεῖ ἐπιστημονικὸν κόσμον πολιᾶς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης δικαίως χαρακτηρίσας ὡς νέαν αὐτῆς περίοδον.

Μετὰ τοῦτο ὀμιλήσας ὁ Πατριάρχης ὑπεγράμμισεν ἰδιαίτερας τὴν συμβολὴν τοῦ αἰμνήστου Πατριάρχου Μελετίου, μετενεγκόντος ἐκ Καίρου εἰς Ἀλεξανδρείαν τοὺς χειρογράφους κώδικας καὶ τὸν λοιπὸν τῆς Βιβλιοθήκης ὄπλισμόν. ἐξέφρασε δὲ τὴν χαρὰν του δι' αὐτὴν ἀπέκτησε νῦν ἰδιόκτητον οἶκημα, ὅπερ ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐνδειξὴν τῆς δυνάμεως τοῦ αἰγυπτιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπὶ τοσαύτας τώρα γενεὰς εὐμεροῦντος ἐν τῇ φιλοξένη τῆς Αἰγύπτου χώρα.

Ὁμίλησαν εἶτα κατὰ σειράν ὁ ἐν τῷ Φαρουκίῳ Πανεπιστημίῳ Καθηγητὴς τῆς Μεσαιωνικῆς ἱστορίας Ἀζίζ Σοῦρι ἐλ Ἀττία βέης, ὁ Ριφαὰτ βέης, τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Καίρου, καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Δημοκρατικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, μεθ' ὅ ἀνεκοινώθησαν τὰ χαιρετιστήρια ψηφίσματα τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευομένων καθιδρυμάτων καὶ Ὄργανισμῶν, εἶτα δ' αἱ ποικίλαι πρὸς τὴν Πατριαρχικὴν Βιβλιοθήκην εἰς βιβλία καὶ ἄλλα κειμήλια ἔκτακτοι δωρεαὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου, τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀλβανίας Ζώγου Α', τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τριπόλεως Θεοφάνους καὶ ἄλλων, ἀνεγνώσθησαν δ' ὑπὸ τοῦ Βιβλιοθηκῆριου πλείστα ὄσα συγχαρητικὰ ψηφίσματα δημοσίων Βιβλιοθηκῶν, Καθιδρυμάτων καὶ ἐπισήμων προσωπικοτήτων, ἐν οἷς καὶ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς Γενναδείου Βιβλιοθήκης, τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν Ἑλλάδος κλ.

Εἶτα ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης, εὐλογήσας τὰς κλειδῆς τῆς Βιβλιοθήκης, ἔκοψε διὰ χρυσοῦς ψαλλίδος τὴν πρὸ τῆς εἰς τὴν Βιβλιοθήκην εἰσόδου ταινίαν φέρουσαν τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ αἰγυπτιακὰ χρώματα, ἐδέχθη δὲ τὰ συγχαρητήρια τῶν παραστάντων ἐπισήμων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἔνεκα τῆς συνεπέας τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ πολεμικῶν γεγονότων διακοπῆς τῆς ταχυδρομικῆς ἐπικοινωνίας τῆς ἐντὸς τῶν τειχῶν Ἱερουσαλήμ μετὰ τοῦ ἐκτὸς αὐτῶν κόσμου, ταξιδιωτῆς ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἐκδίμωσεν ἡμῖν τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι καὶ τοῦ Αὐγούστου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντα τεύχη τῆς «Νέας Σιών» τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολουθοῦσας εἰδήσεις:

Μετὰ τὴν ἐκ Παλαιστίνης ἀποχώρησιν (11—15 Μαΐου) τοῦ τελευταίου Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Μεγ. Βρετανίας, ὁ ἐβραϊκὸς στρατὸς κατέλαβε πᾶσας τὰς ἐξώ τῶν τειχῶν τῆς Ἁγίας Πόλεως συνοικίας καὶ περιούχας, τὴν δ' ἐπομένην ἤρτισε νὰ κρούη τὰς Πύλας

αυτῆς διὰ βομβῶν, ὀλων καὶ τυφεκιοβολισμῶν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν, ἰδίως δὲ διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἐντὸς αὐτῆς πολιορκουμένους καὶ καθηλωμένους περὶ τοὺς δισχιλίους ἔβραίους. Πᾶσαι αἱ μοναὶ καὶ τὰ Πατριαρχεῖα ἐδέχθησαν προθύμως ὑπὸ τὴν σκέπην των πολλοὺς τῶν ὁμοθρήσκων των καὶ τινὰς ἄλλοθρήσκους, ὁ δὲ Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότης ἐστέγασεν ὑπὲρ τοὺς 400 Ἕλληνας καὶ ἀραβορθοδόξους, πάντων τῶν ἐνδιατημάτων καὶ τῶν ὀπουδῆποτε χώρων τῆς μεταβληθέντων εἰς προσφυγικὰ καταφύγια.

Τῇ 19 Μαΐου κατέφθασεν ὁ τακτικὸς ἀραβικὸς στρατὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ὑπεριορδανίας Ἀπιτάλα, τῇ δὲ 27 τοῦ αὐτοῦ αὐτὸς εὖτος ἐπεσκέφθη ἀνεπισημῶς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνῃν τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς τοῦ βασιλέως Χουσεῖν ἐν τῷ τεμένει Ὁμάρ.

Αἱ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως συναγῶγαι καὶ ἡ ἐβραϊκὴ συνοικία κατεστράφησαν ἐκ τῶν βομβαρδισμῶν, οἱ πυροβολισμοὶ δὲ τῶν ἐβραίων κατὰ τῆς παλαιᾶς πόλεως, καὶ δὴ τῆς περιοχῆς ἔνθα ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον καὶ τὸ Κεντρικὸν Μοναστήριον, ἐνετάθησαν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου. Ἐβλάβη τὸ περικάλυμμα τοῦ μεγάλου τρούλλου τοῦ Παναγίου Τάφου, ἡ δὲ ζημία αὕτη, ὁσονδήποτε μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, «ἔχει συνέπειαν καὶ πολιτικότητα περίεξ τῆς ἐπισκευῆς αὐτῆς καὶ δημιουργίαν ἀντιθέσεων καὶ ἀνταγωνισμῶν τῶν τριῶν κυρίως κυριάρχων καὶ συνεταίρων ἐθνικοτήτων τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, μὴ ἀποκλειόμενων καὶ τάσεων πρὸς συμμετοχὴν καὶ ἄλλων ἡσσομένων σημάσιαι καὶ σκιδῶδων δικαιωμάτων μικροτέρων ἐθνικοτήτων». Ἡ ζημία αὕτη προὐκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν ὄχι μόνον τῶν ἑκατομμυρίων χριστιανῶν πάσης ἀποχρώσεως, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀνακωχῆς (10 Ἰουλίου), ἡ ἐντὸς τῶν τειχῶν πόλις εὐρέθη κενὴ πληθυσμοῦ. Ὑπολογίζεται ὅτι ἐκ τῶν 60.000 πληθυσμοῦ τῆς καὶ τῶν 10.000 περίπου προσφύγων ἐκ τῶν προστείων τῆς νέας—ἔξω τῶν τειχῶν—πόλεως ἀπέμειναν μόνον, περὶ τὰς 5-7.000 κάτοικοι, ὧν οἱ πλείστοι ἐντελῶς ἄποροι...

Συνεπεῖα τῶν ἐκατέρωθεν βομβαρδισμῶν καὶ ἐκρήξεων «ὁ καταλαβὼν ἡμᾶς τρόμος ἔδιδεν εἰκόνα νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου...». Ἡ εἰς πλείστα σημεῖα τῆς πόλεως καταστροφὴ ὑπῆρξε μεγάλη, ἰδίᾳ εἰς τὰ ἑλληνορθόδοξα κτήματα, Ἱδρύματα καὶ μοναστήρια. Τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγ. Βασιλείου κατεστράφη τελείως, ζημίας σοβαρὰς ὑπέστησαν καὶ ἄλλα μοναστήρια. «Ἐρείπια, θρῆνος καὶ ὄδυρμὸς πολλὺς, Ἱερουσαλήμ κλαίει τὰ τέκνα αὐτῆς», διότι καὶ πολλὰ πρόσωπα ἐβλήθησαν θανασίμως.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Καθ' ἃ ἠγγέλθη ἐκ Παρισίων, ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριῶν τῆς ἡ Πολιτικῆς Ἐπιτροπῆ τοῦ ΟΗΕ ἐνέκρινε τὴν ἐπὶ τοῦ παλαιστινιακοῦ παράγραφον, τὴν ὀρίζουσαν ὅτι οἱ ἱεροὶ τόποι δέον νὰ προστατεύονται καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐλευθερία αὐτῶν ἐπίσκεψιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΟΗΕ. Ὡς πρὸς τὸ καθεστῶς δὲ τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπεφασίσθη α) ὅπως ἡ περιοχὴ τῆς ἀπολαύῃ ἰδιαιτέρου καθεστῶτος ὑπὸ τὸν ἀποτελεσματικὸν ἔλεγχον τοῦ ΟΗΕ. β) ὅπως κληθῇ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας νὰ λάβῃ νέα μέτρα ἀποστρατιωτικοποιήσεως τῆς πόλεως ἐντὸς τῆς βραχυτέρας δυνατῆς προθεσμίας· καὶ γ) νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Συνδιαλλαγῆς ὅπως ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν κατὰ τὴν προσεχῆ σύνοδον προτάσεις ἐν σχέσει πρὸς τὸ μόνιμον καθεστῶς τῆς πόλεως.

— Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ βοηθείας διὰ τὴν Παλαιστίνην ἐδημοσίευσεν ἑκκλήσιν εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας δι' ἔρανον 25.000.000 δολλαρίων ὑπὲρ τῶν προσφύγων τῆς Ἁγίας Γῆς, συμποσομένων εἰς 500.000 ἀράβων καὶ ἐβραίων. Τὰ 76 ο)ο τῶν προσφύγων εἶνε παῖδια καὶ νεαραὶ μητέρες.

Διεθνῆς πνευματικὴ κίνησις.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ὁξφόρδῃ (Christ Church) γενικὴν συνέλευσιν τῆς Studiorum Novi Testamenti Societas ἐξελέγη τακτικὸν αὐτῆς μέλος ὁ Καθηγητὴς κ. Π. Μπρατσιώτης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΚΕ' ΤΗΣ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,, (1948)

Ἐπίσημα: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνὸς πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (ἐπὶ τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου), 2.— Τηλεγραφικὴ διαμαρτυρία τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διὰ τὰ ἐναντι τῶν γυναικῶν κακουργήματα τῶν συμμοριτῶν 49.— Τηλεγραφικὴ διαμαρτυρία τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἀπαγωγὴν Ἀλληνοπαίδων ὑπὸ τῶν συμμοριτῶν 81.— Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ Ὁμιλία ἐπὶ τῆς Ἐκκλήσεως τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν διὰ τὸ παιδί 97-99.— Εἰρηνικὰ Γράμματα τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, 113.— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Δαμασκηνὸς πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν 145.— Πασχάλια Γράμματα 161.— Πασχάλια Γράμματα 193.— Καταπληκτικὴ ἐκ Μοσχοβίας ἐπέμβασις καὶ ἡ προσήκουσα ἀπάντησις 209-210.— Ἐκτακτὸς σύγκλησις τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, *Εἰσηγήσεις τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ*. — Ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις, Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Δ'. Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων 211-235.— *Μήνυμα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν* πρὸς τὰς ἐνόπλους Δυνάμεις τοῦ Ἔθνους 273.— Ἐκκλήσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαὸν ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ ἐράνου τῆς φανέλλας τοῦ στρατιώτου 322.— Ἡ Ἱ. Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος Κρήτης πρὸς τὰς ἐνόπλους Δυνάμεις τοῦ Ἔθνους 360-361.

Νόμοι, Διατάγματα, Εἰσηγήσεις: Δια-

τάγματα περὶ συγχωνεύσεως ἐνοριῶν Ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης, Τριφυλίας καὶ Κίτρους 74-75.— Ἡ ἀναγκαστικὴ μίσθωσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας 106-109.— Βασιλ. Διάταγμα, Περὶ συγχωνεύσεως ἐνοριῶν 155.— *Κωνσταντίνου Τσάτσου*, Προτεινόμενα τροπολογίαι τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ Σχεδίου Συντάγματος 235.— Διατάγματα Περὶ ἐγκρίσεως Ὁργανισμοῦ Ἀποστολ. Διοκονίας 330.

Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι: Περὶ ἐνοριακῆς εἰσφορᾶς τῶν προφασιζομένων ἀρεσιν 11.— Περὶ τῆς δράσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνώσεως τῆς Χριστιανικῆς κινήσεως 11.— Περὶ τῶν γλωσσομαθῶν κληρικῶν, τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 185-186.— Περὶ τῶν σεισμοπαθῶν νομοῦ Λευκάδος. Περὶ τοῦ τρόπου εἰσδοχῆς τῶν παλαιοσημερολογιτῶν ἱερέων 269.— Περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Φροτιστηρίων 301.— Περὶ τῶν Χιλιαστῶν 378.

Ἐπίκαιρα: *Ἀ[νδρέου] Φ[υτράκη]* Ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων 17.— Ἡ κατοικία τοῦ ἐφημερίου 22.— *Δαριῆς Δωροθέου*, Ἐκκλήσια καὶ ἁμαρτωλοὶ 49.— Ἐκκλήσια καὶ ἀσθενεῖς 65-66.— Ἐκκλήσια καὶ ἐργάται 83-84.— Ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ (25 Μαρτίου) 102.— Ἐκκλήσια καὶ μεμορφωμένοι 114.— Ἐργασία καὶ προσευχὴ 147.— Πρόσθετε τῇ ἀναγνώσει 177.— Πόθος ἐπιστροφῆς 290.— Καρποὶ τῆς ἀγάπης 322.— Ἀνόμοιος ἀνταμοιβὴ 355.— Ὁ ἐπὶ τῇ ἐσωματώσει τῆς Δωδεκανήσου λόγος τοῦ Σεβ. *Μητροπολίτου Ρόδου Τιμοθέου* 81.— *Κορινθίας Μιχαήλ*, Ἡ δικὴ τοῦ Ἐπισκόπου Βαρνάβα Νάστιτις 148.— Τὰ προσόντα

των έφημερίων 194.—Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Τά Έξου-
θενημένα 193. Έν άκρωσ άπίθανον «ΕΙ» 129. Έκκλη-
σιασμός 337, 353.—Λάμπης και Σφακίων Εύμενίου, Η
Έκκλησία και τά όργανα αύτης 161.—Ι. Παπαδοπού-
λου, Τό Έργον τής Ίεραρχίας 241. Ι. Α. Π. Τό θαύμα
συντελεσθή! 277. Λόγος του Μακαριωτάτου Αρχιε-
πισκόπου Αθηνών Δαμασκηνού, Κατά τó μνημόσυνον
ύπέρ των εις τούς έθνικούς άγώνας πεσόντων 284-285.
Νύσσης Γερμανού Πολυζωίδου, Τό ανθρώπινον στοι-
χείον του Θεανθρώπου 297.—Γεωργίου Π. Οικονόμου,
Η σημασία τής 28ης Οκτωβρίου 1940 357, 369.—Π. Ι.
Μπρατσιώτου, Έκκλησία και γλώσσα 248, 267. Μήτηρ
Θεού, 257.—Ι. Καρμίρη, Η μελέτη τής Κ. Δ. και ή
εις τήν νεοελληνικήν άπόδοσις αύτης 259.

Έόρτια: Ανδρέου Φυτράκη, Η έορτή τής Πα-
ιδείας 33.—Δαρίσης Δαροθέου, Ο Σταυρός 275. Χρι-
στουγενιάτικη χαρά 336.

Έκκλησιαστικά: Κόου Έμμανουήλ, Η κλη-
σις εις τó Έκκλησιαστικόν στάδιον κατά τόν Μασσι-
λου 18. Η Άποστολή του κληρικού 34, 178.—Νεοφύ-
του Αθηνών, Έγκύκλιος διά τήν μονήν Φιλοθέης 59.—
Δαμασκηνού Στουδίτου, Εις τήν παραβολήν του Τελώ-
νου και Φαρισαίου 70.—Κορινθίας Μιχαήλ, Μετά-
νοια 99. Ξένοι περι τής Όρθοδόξου Θείας Λειτουργ-
ίας 137.—Παν. Ν. Τρεμπέλα, Η γονυκλισία έν ταις
Κυριακαίς 163, 180, 197, 247, 279, 294, 311, 325—Δ. Σ.
Μπαλάου, Περι τó Παλαισημερολογητικόν 237.—Αμ.
Άλιβιζάτου, Παρατηρήσεις επί των εθρων περι Άρη-
σκείας και Έκκλησίας 263, 292.—Π. Ι. Μπρατσιώτου,
Έκκλησία και γλώσσα 248, 267.—Λάμπης και Σφα-
κίων Εύμενίου, Αί σχέσεις Έκκλησίας και Ποιτείας
παρ' ήμίν 305.

Ιστορικά: Π. Ι. Μπρατσιώτου, Η χριστιανική
άντίληψις περι τής Ιστορίας 4.—Πρεσβυτέρου Ιωάν-
νου Σπ. Ράμφου, Ο Δευτερεύων Σίφνου 39-44.—Τα-
λαντίου Βασιλείου, Παΐσιου Έπισκόπου Βιοωτίας Σχέ-
διον Κανονισμού ή Συντάγματος Έκκλησιαστικού του
Βασιλείου τής Ελλάδος 85-86, 151-152. Ο πρώην Σά-
μου Θεοδόσιος έν Σκοπέλω 308. Αρχιερατικά και Ιε-
ρατικά δικαιώματα κατά τó έτος 1834. 372, 387.—
Θεσσαλιώτιδος Ίεζεκιήλ, Νικόδημος ό Άγιορείτης 127.
—Ι. Α. Παπαδοπούλου, Τό ζήτημα των Ιερών προ-
σκυνημάτων 244, 262, 283, 295, 326, 342.—Γερασίμου
Κονιδάρη, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Αρχιεπίσκο-
πος Αθηνών (†), 340.

Λειτουργικά: Π. Ν. Τρεμπέλα, Η ρωμαιοκαθο-
λική λειτουργική κίνησις 373.

Κανονικά: Π. Ν. Τρεμπέλα, Η έννοια και τó
κρίμα τής Σιμωνίας 53. Πώς καθώρισαν τήν έννοιαν
τής σιμωνίας οί ιεροί Κανόνες 66. Πώς καθώρισαν τήν
έννοιαν τής σιμωνίας οί άγιοι Πατέρες 86. Νεαράι και
πράξεις νεώτεροι περι σιμωνίας 104. Μεταγενέστειροι
έκκλησιαστικά έκδηλώσεις περι σιμωνίας 119.

Άγιογραφικά: Ι. Καρμίρη, Η μελέτη τής Κ.
Δ. και ή εις τήν νεοελληνικήν άπόδοσις αύτης 259.—
Λεων. Ιασονίδου, Ωμίλει ό Ίησοδος τήν ελληνικήν
γλώσσαν; 121.

Άγιολογικά: Ιωάννου Σπ. Ράμφου, Ο Άγ. Θεο-
δόσιος ό Κοινοβιάρχης 8. Ο Άγιος Ευθύμιος ό Μέ-
γας 25. Αί τρεις ευρέσεις τής τιμίας κεφαλής Ιωάν-
νου του Προδρόμου 56. Ο Άγιος Γεράσιμος ό Ιορ-
δανίτης 71. Οί άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες 105,
120, 134. Ο άγιος μάρτυς Χριστοφόρος 166. Αί έορ-
ται των Θεομητορικων άμφίων 198. Η Κοίμησις τής
Θεοτόκου 280. Τό Γενέσιον τής Θεοτόκου 298. Ο Ά-
γιος μεγαλομάρτυς Άρτέμιος 328. Τά Εισόδια τής
Θεοτόκου 361. Ο άγιος Σάβας ό Ήγιασμένος 375.—
Γρηγορίου Παπαμιχαήλ, Ο Άγιος Φανούριος 90.—
Θεσσαλιώτιδος Ίεζεκιήλ, Ο Οίκουμένιος Έπίσκοπος

Τρίκκης ήτο άγιος; 307.—Γ. Παπαγεωργίου Έράλδης,
Ο άγιος Οίκουμένιος πολιούχος Τρίκκης 377.

Κοινωνιολογικά: Κ. Δ. Τσάτσου, Άγάπη 6,
20, 37.—Σωτηρίου Άγαπητίδου, Charles Gide 54, 68.—
Dr Garbett Ο χριστιανικός κομμουνισμός και ό μαρ-
ξικός 379.

Άποστολική Διακονία: Βασιλείου Βέλλα,
Έκθεσις των πεπραγμένων τής Άποστολικής Διακο-
νίας κατά τó πρώτον έτος τής λειτουργίας τής 152,
167, 181.—Η Σχολή τής Άποστολικής Διακονίας τής
Έκκλησίας τής Ελλάδος 250.

Χριστιανική Άγωγή: Αμίλκα Άλιβιζάτου
Περι των άναγκών τής Έκκλησιαστικής Έκπαιδευσεως
131, Η έν τη Θεολογική Σχολή ύποδοχή των νέων φοι-
τητών 388.—Ιωάννου Ν. Καρμίρη, Η Έκκλησιαστική
Έκπαιδευσις 242.—Ι. Α. Π. Άγωγή και εκπαιδευσις 289.

Οίκουμηνική κίνησις: Αμίλκα Άλιβιζά-
του, Έκθεσις περι τής έν Celigny συσκέψεως περι των
Θεολογικών Σχολών 51. Επί τής πρόσ τήν Έκκλησίαν
τής Ελλάδος βοηθείας των ξένων Έκκλησιών 117.—
Ren. Waddamms Τά συνέδρια Λάμπεθ και Άμστερ-
ταμ 67.—Έδέσσης-Πέλλης Παντελεήμονος, Τό συνέ-
δριον του Oslo 115. Τό συνέδριον του Λάμπεθ 249.
Ραδιοφ. όμιλία περι του συνεδρίου του Lambeth 306.—
Ι. Α. Π., Βλτικανόν-Άμστερταμ 265. Η σύνοδος του
Λάμπεθ 270. Βοήθεια των Άγγλικανικών Έκκλησιών
προς τήν Έκκλησίαν τής Ελλάδος 271, 333, 377.—Γ.
Π. Lambeth και Amsterdam 345.—Παρθενίου Πολάκη
Τό πρόβλημα του Χριστιανισμού έν τω συγχρόνω κό-
σμω 23, 87.—Διάγγελμα του έν Amsterdam Συμβου-
λίου των Έκκλησιών 378.

Άνταποκρίσεις: Ίεροθέου Κυμιάνη, Άνα-
θεώρησις των κανόνων τής Άγγλικανικής Έκκλησίας
184.—Μελετίου Καραμπίνη, Η έν Γαλλία Χριστιανική
κίνησις 313.

Νεκρολογία: Ο πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρό-
νιος 29.—Νικόλαος Μπερδιάγεφ 110.—Άρτης Σπυριδών
124.—Μιχαήλ Ι. Γαλανός 254.—Άλήνου Στέφανος 302.

Έπιστολαί προς τήν Έκκλησίαν: Και
πάλιν περι του άγίου Φανουρίου (Θεσσαλιώτιδος Ίε-
ζεκιήλ), Κωνστ. Χαραλαμπίκη, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ
89.—Ξένοι περι τής όρθοδόξου Ιεράς λειτουργίας (Φθώ-
τιδος Άμβροσίου) 136.—Η γονυκλισία (Κορινθίας Μι-
χαήλ, Έδέσσης Παντελεήμονος) 365.—Τό συνέδριον
Λάμπεθ περι των όρθοδ. ανατολικών Έκκλησιών (Έ-
δέσσης Παντελεήμονος) 380.—Περι τής άγ. Ζώνης (Κο-
ρυτσάς Εύλογίου) 380.

Πνευματική Κίνησις: Β. Βέλλα Όσηέ.—Τ.
Τοth, Χριστιανική Πίστις και Έπιστήμη 80.—Β. Βέλλα,
Όσηέ, Μιχαίσις, Ίωήλ, Όβδιού.—Φ. Σκούρα, Α. Χα-
τζηδήμου, Α. Καλούτση, Γ. Παπαδημητρίου Η ψυχο-
παθολογία τής πείνας, του φόβου κλπ.—Κ. Κουκιδου
Η δικαιοσύνη τους! 159.—Θεοδώρου Μοσχονά, Κατά-
λογοι Πατριαρχικής Βιβλιοθήκης Άλεξανδρείας.—Ι.
Παπαδοπούλου, Εισαγωγή εις τήν Χριστιανικήν Ήθι-
κήν.—Θ. Εύδη, Ακάθιστος Ύμνος.—Η σύγχρονη αΐ-
σθησις τής Ύμνογραφίας.—Γ. Βαλέτα, Άνθολογία τής
δημοτικής πεζογραφίας τόμ. Β'.—«Ζωής» Μεταπολε-
μικά.—Δ. Παγαιωτοπούλου, Θεωρία και Πράξις τής
Βυζαντινής Μουσικής 141-143.—Ταλαντίου Βασιλείου
Άτση, Επίτομος Έπισκοπική Ιστορία τής Έκκλησίας
τής Ελλάδος 256.—Άγγέλου Προκοπίου, Κόντογλου,
Δοκίμο κριτικής.—Φ. Κόντογλου, Βίος. Βλασίου Πα-
σκάλ κτ.—Φαίδωνος Κουκουλέ, Βυζαντινών βίος και
πολιτισμός.—Γ. Βαλέτα, Χρονικό τής σκλαβωμένης
Αθήνας... 286-288.—Η επάνεκοδος τής «Θεολογίας».—
Θεοδώρου Ν. Καστανά, Προβλήματα του θεολόγου
318-319.

Παρατηρήσεις: Ειρηνικόν.—Η βλασφημία.—

Ἐκκλησία Κύπρου.—«Ἐπὶ τὴν πέτραν».—Τὰ κέντρα διασκέδασεως 12.—Οἱ Ἱεράρχαι καὶ ὁ ἄγων.—Ἄξιο-πρόσεκτος δεκαετηρίς.—Ἡ Σιβιτανίδειος Σχολή 28-29.—Τὰ Μητροπολιτικά Γραφεῖα.—Ἐπὶ τέλους.—Ἡ ἐσχάτη πώρωσις.—Ἄγια Ἰωβιλαία 44-45.—Ἀπίστευτον.—Ὁ κίνδυνος.—Ὁ μόνος τρόπος.—Ὁ Γκάντη 59.—Οἱ δὲ ἄλλοι, ποῦ;—Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου.—Τὰ ἑλληνικά σχολεῖα τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ὁ πολυθρύλητος 75.—Ἑλληνικὸν θαῦμα.—Ἐν τοῖς πρώτοις.—Τὸ ἀδικώτερον θῦμα.—Ζενίθ κακοουργίας.—Ἡ φωνὴ τῶν ἐκ-παιδευτικῶν.—Ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη.—Τελετουργικὴ ὀρθόεπεια.—Περὶ «Τέχνης».—Λενιν-γράδια.—Ὁ Χριστιανὸς Στρατιώτης.—Κακοποιὸς μετάφρασις 91-93.—Ἡ ἀσίγητος μολπή.—Ἡ βασιλικὴ πίστις. Ποῦ ὀφεί-λεται.—Ἐπανόρθωσις 109-110.—Ἐπιζήλος ποιμαντορία.—Ἡ μεγάλη παρακαταθήκη 124.—Ἡ ἀπιστία τοῦ Ὁμῶα.—Οἱ ἐπιστήμονες Κύπρου.—«Church Times» 156-157.—Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἐσταυρωμένου 137-138.—«Ἐγὼ εἰμι ὁ λαὸς σοι».—Οἱ ἄγιοι τόποι.—Andiatu et alter.—Περὶ ἀσφαλείας 170-171.—Ἀπίστευτον.—Ἐπικαιρον ἐρώτημα.—Νέα ἔκδοσις.—Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.—Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ στρατῷ 186-187.—Ὁ Ἄρειος Πά-γοσ.—Ἐκφραστικώτατοι λακωνισμοί.—Ἐθνικόν.—Προ-σοχή εἰς τὴν γυναικίαν 203.—Ἄνευ σχολίων.—Ἐκκλη-σία καὶ Ἔθνος.—Κολαφιζόμενοι ὑπομένομεν.—Σύμ-βολα καὶ πραγματικότης 238-239.—Τὰ οικονομικά τῆς Ἐκκλησίας.—Ἀστοχοὶ ἐπικρίσις.—Ἡ ἱστορία δὲν μυ-κτηρίζεται.—Τὸ ἑλληνικὸν φῶς.—Οἱ μαχηταί μας.—«Παιδονομικαὶ ὁμάδες».—Σημεῖα.—Κομμουνιστικαὶ διεν-ξέσεις.—Υλισμὸς καὶ λιμὸς 253-254.—Ὁ ὑπὲρ πάντων ἄγων.—«... ἐν οἷς καὶ δύο παπάδες!».—Δύναμις ἐξου-σίας.—Ἡ γλῶσσα τῶν Εἰκόνων.—Διάγραμμα ἀθεϊστι-κῆς συμπεριφορᾶς 269-270.—Ἡ λύμη τῶν αἵρέσεων.—Δυστυχημένα πλάσματα.—Ψυχολογία τοῦ ἐγκλήμα-τος 285.—Ἡ Νικοποιός.—Ἐπαθλα.—Θεμέλιον ἀναγεν-νήσεως 301-302.—Συντονισμὸς.—Ποῦ εἶναι.—Ἱεράρχης ποιητῆς τῶν παιδιῶν.—Τὸ δημοσιώτερον Βῆμα 314-315.—Ἀνάνηψις.—Ἐπιβεβλημένη ἀναδιοργάνωσις.—Ἡ με-γάλη ἀγωνία 334.—Ὁ μεγαλομάρτυρ Δημήτριος.—Ἐλευ-θέρια.—Ἡ καλλιτέρα ἐλπίς.—Ἄξιοσημείωτος ἐπίσκε-ψις.—Τὰ περιλάλητα «δικαιώματα» 345-347.—Ἡ ἑλλη-νιστὴς Βασιλίσσης 366.—Γέννημα πόνου.—Ἡ ἑλληνικὴ εὐσέβεια.—Ἡ ὀριστικὴ στρεφὴ 381.—Χριστὸς ἐπὶ γῆς!—Ἡ πρώτη εἰκοσιπενταετηρίς.—Θεολογία καὶ Ἐκκλη-σία.—Chateaubriand 394.

Χ ρ ο ν ι κ ᾶ : Ἐκκλησία Ἑλλάδος, 12-13, 29-30, 45, 60, 76, 93, 110-111, 124, 139, 157, 171, 187, 203, 239, 255, 271, 286, 302, 315, 334, 347, 367, 382.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν : 13-14, 30, 60-61, 77, 94, 111, 125, 139, 157, 172, 183, 204-205, 255, 271, 286, 302, 316, 335, 347, 367, 382.

Ἐπαρχίαι : Θεσσαλονίκης 173, 343, 383.—Μυτιλήνης 126, 173, 336.—Φθιώτιδος 126.—Αἰτωλοακαρνανίας 30-31.—Σύρου-Τήνου 61.—Δημητριάδος 206.—Θεσσαλιώτι-δος 77, 125, 173, 189, 367.—Πατρῶν 77.—Σιδηροκά-στρου 30, 78.—Ζακύνθου 206, 336.—Τρίκης 316.—Ἐδέσ-σης-Πέλλης 46, 126.—Κορινθίας 46, 157, 205, 303, 336, 367.—Ζιχνῶν 158, 303.—Κερκύρας 140.—Γρεβενῶν 367.—Θηβῶν-Λεβαδείας 206.—Ἱερισσοῦ 140, 316.—Γυθείου-Οἰτύλου 206.—Σισανίου-Σιατίστης 78.—Κυθέρων 348.

Ἐκ κ λ η σ ῖ α ι : ΚΠόλεως 14, 46-47, 62, 94, 112, 126, 174, 189, 203, 316, 343, 368.—Ἐπαρχία Δυτικῆς καὶ Κεν-τρίας Εὐρώπης 126.—Κρήτη 368.—Ἀλεξανδρείας 31, 62, 94, 126, 174, 189, 207, 303, 316.—Ἀντιοχείας 127.—Ἱεροσολύμων 189, 316, 349.—Κύπρου 62, 63, 174, 350.—Ρωσίας 14-15, 31, 62, 141, 349.—Ρουμανίας 95, 141, 174.—Πολωνίας 158, 189, 336.—Σερβίας 79, 95, 141, 336.—Βουλγαρίας 63, 95, 141, 351, 368.

Ἐ ν ε ι Ἐκ κ λ η σ ῖ α ι : Ρωμικὴ 31, 316-317, 351.—Ἀγγλικανισμὸς 31, 63, 79, 158, 174, 317, 351, 368.—Παλατοκαθολικισμὸς 175.—Ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία Ἀμε-

ρικῆς 190.—Προτεσταντισμὸς 158.—Γερμανικαὶ Ἐκκλη-σῖαι 79.

Ἐξ ω χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ᾶ Ἰ ρ η σ κ ε ῦ μ α τ α : Ἐ-βραϊσμός 175.—Μωαμεθανισμὸς 32.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γεωργίου Π. Οἰκονόμου Πρωτάνεως τοῦ Πανεπιστη-μίου Ἀθηνῶν, Ἡ σημασία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετείῳ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῇ 28 Ὀκτ. 1948. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας». Ἀθῆναι 1948 (σ. 19).

Ἀρχιμ. Μεθοδίου Κοκτοστάνου καθηγητοῦ, νῦν Μη-τροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν, Λόγοι εἰς τὸν ἅγ. Στυ-ρίδωνα. Κέρκυρα 1948 (σ. 74).

Ἱερ. Δημ. Ἀραβάνη, Μεθόδιος Κοκτοστάνος Μητρο-πολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν. Τὰ κατὰ τὴν χειροτονίαν καὶ ἐνθρόνισιν αὐτοῦ. Κέρκυρα 1948 (σ. 46).

Ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἐγκρίσει τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκδοσις τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «Ζωῆ». Ἀθῆναι 1948.

Σεραφίμ Γ. Παπακόστα Εὐσέβιος Ματθόπουλος (Βιο-γραφία). Ἐκδοσις δευτέρα. Ἀθῆναι, Ἀδελφότης Θεολό-γων ἢ «Ζωῆ» 1948 (σ. 248).

Κ α τ ἄ λ ο γ ο ς ἐντύπων Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζᾶ-νης. Μέρος πρῶτον Ι Ἐντυπα ἐξδόσεων 1494-1832 πλὴν τῶν ξενογλώσσων, μετὰ 18 εἰκότων εἰς τὸ τέλος. Ἐκδίδεται ὑπὸ Νικολάου Π. Δελιαλῆ Ἐφόρου Δημοτικῆς Βιβλιοθή-κης Κοζάνης. Θεσσαλονίκη 1948. Δημοσιεύματα Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης 1 (σελ. ιστ' + 264).

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν : Ἐπετηρίς τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱστο-ρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Τεύχος 1. Ἀθῆναι 1948 (σ. 167).

Ἰωάννου Κ. Τρικυαλινοῦ Παρατηρήσεις ἀναφερόμε-ναι εἰς τὰς ὑδρογεωλογικὰς συνθήκας τῶν λιμνῶν Ὑλί-κης καὶ Παραλίμνης. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν Annales Géolo-γiques des pays Helléniques, publiés sous la direction de Maxime K. Mitzopoulos, Athènes, Laboratoire de Géologie de l'Université, 1948 (σ. 97-127).

Κ. Ν. Κωνσταντινίδη Κρήνη (Ποιήματα). Β' Ἐκδοσις. Ἀλεξάνδρεια 1948 (σ. 70).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιτα-γῆς : Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλη-σία», Ἀθῆνας (Κ), ὁδὸς Φιλοθεῆς 19. Τηλέφ. 27.689.

Ἱερῶν Μητροπόλεων Σισανίου καὶ Σιατίστης Τσουτύ-λιον αἰτηθὲν φύλλον 37-38 ἐταχυδρομήσθη.— Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Χρῦσανθον Γιακουμάτου τὸ φύλλον δύναται ἐ-φεξῆς νὰ ἀποστέλλεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἡγουμένου, ἐὰν αὐτὸς ἐπελεῖ τὰ ἐφημεριακὰ καθήκοντα καὶ μισθοδοτῆ-ται ὑπὸ τοῦ Κράτους.— Αἰδ. Φωτ. Δημόπουλον Πάτρως διευθύνσις σας ἐταχυτοποιήθη.— Αἰδ. Βασίλειον Παπα-γεωργίου Μουδρον ἐνεγράφητε ἀπὸ 1-8-48.— Αἰδεσ. Γε-ωργιον Χατζηνάκον Τουρλωτῆν Κρήτης, Ἰορδάνην Ἰορ-δανίδην Κιλίκης ἐνεγράφητε ἀπὸ 1-11-48 ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποστείλωμεν προηγουμένα φύλλα.— Πρωτοπρ. Κων. Γ. Ζερβόν, Χρούσα Σύρου συνδρομὴ «Θεολογίας» ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν ἐνεγράφητε.— Κων Ἐδμόνδον Α. Βούτσιον Καβάλαν συνδρομὴ ἐλήφθη ἐνεγράφητε εὐχαριστοῦμεν.

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερί-δες ἐπ' ἀνταλλαγῇ : Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλη-σίας», Ὁδὸς Μοσχονησιῶν 12Α Ἀθῆνας 8. Τηλέφ. 82-219.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοι-νοῦται ἰμέσως, σημεϊομένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἢ μετὰθεσις. Ἄνευ τῆς σημεϊώσεως ταύτης ἀπο-βαίνει ἀδύνατος ἢ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, δέον δὲ νὰ ᾖνε εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον σ-φωφῆς τοῦ χάρτου.

τῶν ἑφημερίων 194.—*Γρηγορίου Παπαμιχαήλ*, τὰ Ἐξουθενημένα 193. Ἐν ἄκρως ἀπίθανον «ΕΙ» 129. Ἐκκλησιασμός 337, 353.—*Λάμπης καὶ Σφακίων Εὐμενίου*, Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ ὄργανα αὐτῆς 161.—*Ι. Παπαδοπούλου*, τὸ ἔργον τῆς Ἱεραρχίας 241. *Ι. Α. Π.* τὸ θαῦμα συνετελέσθη! 277. Λόγος τοῦ *Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Δαμασκηνοῦ*, Κατὰ τὸ μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς ἔθνικοὺς ἀγῶνας πεσόντων 284-285. *Νύσσης Γερμανοῦ Πολυζωΐδου*, τὸ ἀνθρώπινον στοιχείον τοῦ Θεανθρώπου 297.—*Γεωργίου Π. Οἰκονόμου*, Ἡ σημασία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 357, 369.—*Π. Ι. Μπρατιώτου*, Ἐκκλησία καὶ γλῶσσα 248, 267. Μήτηρ Θεοῦ, 257.—*Ι. Καρμίρη*, Ἡ μελέτη τῆς Κ. Δ. καὶ ἡ εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς 259.

Ἑορτια: *Ἀνδρέου Φυτράκη*, Ἡ ἑορτὴ τῆς Παιδείας 33.—*Δαρίσης Δωροθέου*, Ὁ Σταυρὸς 275. Χριστουγεννιάτικη χαρὰ 386.

Ἐκκλησιαστικά: *Κῶνον Ἐρμανοῦ*, Ἡ κλῆσις εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν στάδιον κατὰ τὸν Massillon 18. Ἡ Ἀποστολὴ τοῦ κληρικοῦ 34, 178.—*Νεοφύτου Ἀθηνῶν*, Ἐγκύκλιος διὰ τὴν μονὴν Φιλοθέης 59.—*Δαμασκηνοῦ Στουδίτου*, Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου 70.—*Κορινθίας Μιχαήλ*, Μετάνοια 99. Ξένοι περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Θείας Λειτουργίας 137.—*Παν. Ν. Τρεμπέλα*, Ἡ γονυκλισία ἐν ταῖς Κυριακαῖς 163, 180, 197, 247, 279, 294, 311, 325—*Δ. Σ. Μπαλάνου*, Περὶ τοῦ Παλαισημερολογητικῶν 237.—*Ἀμ. Ἀλιβιζάτου*, Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἄρθρων περὶ Ἀρησκείας καὶ Ἐκκλησίας 263, 292.—*Π. Ι. Μπρατιώτου*, Ἐκκλησία καὶ γλῶσσα 248, 267.—*Λάμπης καὶ Σφακίων Εὐμενίου*, Αἱ σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Ποιτείας παρ' ἡμῖν 305.

Ἱστορικά: *Π. Ι. Μπρατιώτου*, Ἡ χριστιανικὴ ἀντίληψις περὶ τῆς Ἱστορίας 4.—Προσβυτέρου *Ἰωάννου Σπ. Ράμφου*, Ὁ Δευτερεύων Σίφνου 39-44.—*Ταλαντίου Βασιλείου*, Παῖσιον Ἐπισκόπου Βοιωτίας Σχέδιον Κανονισμοῦ ἢ Συντάγματος Ἐκκλησιαστικοῦ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος 85-86, 151-152. Ὁ πρῶν Σάμου Θεοδόσιος ἐν Σκοπέῳ 308. Ἀρχιεράτικα καὶ ἱερατικά δικαιώματα κατὰ τὸ ἔτος 1834, 372, 387.—*Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ*, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης 127.—*Ι. Α. Παπαδοπούλου*, τὸ ζήτημα τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων 244, 262, 283, 295, 326, 342.—*Γερασίου Κονιδάρη*, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν (+), 340.

Λειτουργικά: *Π. Ν. Τρεμπέλα*, Ἡ ρωμαιοκαθολικὴ λειτουργικὴ κίνησις 373.

Κανονικά: *Π. Ν. Τρεμπέλα*, Ἡ ἔννοια καὶ τὸ κρῖμα τῆς Σιμωνίας 53. Πῶς καθώρισαν τὴν ἔννοιαν τῆς σιμωνίας οἱ ἱεροὶ Κανόνες 66. Πῶς καθώρισαν τὴν ἔννοιαν τῆς σιμωνίας οἱ ἅγιοι Πατέρες 86. Νεαραὶ καὶ πράξεις νεώτεραι περὶ σιμωνίας 104. Μεταγενέστεραι ἐκκλησιαστικά ἐκδηλώσεις περὶ σιμωνίας 119.

Ἀγιογραφικά: *Ι. Καρμίρη*, Ἡ μελέτη τῆς Κ. Δ. καὶ ἡ εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς 259.—*Λεων. Ἰασονίδου*, Ὁμίλει ὁ Ἰησοῦς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν; 121.

Ἀγιολογικά: *Ἰωάννου Σπ. Ράμφου*, Ὁ Ἅγ. Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης 8. Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Μέγας 25. Αἱ τρεῖς εὐρέσεις τῆς τιμίας κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου 56 Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης 71. Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες 105, 120, 134. Ὁ ἅγιος μάρτυρ Χριστοφόρος 166. Αἱ ἑορταὶ τῶν Θεομητορικῶν ἀμφίων 198. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου 280. Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου 298. Ὁ Ἅγιος μεγαλομάρτυρ Ἀρτέμιος 328. Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου 361. Ὁ ἅγιος Σάβας ὁ Ἁγιασμένος 375.—*Γρηγορίου Παπαμιχαήλ*, Ὁ Ἅγιος Φανούριος 90.—*Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ*, Ὁ Οἰκουμένιος Ἐπίσκοπος

Τρίκκης ἦτο ἅγιος; 307.—*Γ. Παπαγεωργίου Ἐράδδου*, Ὁ ἅγιος Οἰκουμένιος πολιούχος Τρίκκης 377.

Κοινωνιολογικά: *Κ. Α. Τσάτσου*, Ἀγάπη 6, 20, 37.—*Σωτηρίου Ἀγαπητίδου*, Charles Gide 54, 68.—*Dr Garbett* Ὁ χριστιανικὸς κομμουνισμὸς καὶ ὁ μαρξικὸς 379.

Ἀποστολικὴ Διακονία: *Βασιλείου Βέλλα*, Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς λειτουργίας τῆς 152, 167, 181.—Ἡ Σχολὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 250.

Χριστιανικὴ Ἀγωγή: *Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου* Περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως 131, Ἡ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ ὑποδοχὴ τῶν νέων φοιτητῶν 388.—*Ἰωάννου Ν. Καρμίρη*, Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις 242.—*Ι. Α. Π.* Ἀγωγή καὶ ἐκπαίδευσις 289.

Οἰκουμενικὴ κίνησις: *Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου*, Ἐκθεσις περὶ τῆς ἐν Celigny συσκέψεως περὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν 51. Ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος βοηθείας τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν 117.—*Rev. Waddamms* Τὰ συνέδρια Λάμπεθ καὶ Ἀμστερταμ 67.—*Ἐδέσσης-Πέλλης Παντελεήμονος*, τὸ συνέδριον τοῦ Oslo 115. τὸ συνέδριον τοῦ Λάμπεθ 249. Ραδιοφ. ὁμιλία περὶ τοῦ συνεδρίου τοῦ Lambeth 306.—*Ι. Α. Π.*, Βυτικανόν-Ἀμστερταμ 265. Ἡ σύνοδος τοῦ Λάμπεθ 270. Βοήθεια τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος 271, 333, 377.—*Γ. Π. Lambeth* καὶ Amsterdam 345.—*Παρθενίου Πολάκη* τὸ πρόβλημα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ 23, 87.—Διάγγελμα τοῦ ἐν Ἀμστερταμ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν 378.

Ἀνταποκρίσεις: *Ἰεροθέου Κυρκιότη*, Ἀναθεώρησις τῶν κανόνων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας 184.—*Μελετίου Καραμπίνη*, Ἡ ἐν Γαλλίᾳ Χριστιανικὴ κίνησις 313.

Νεκρολογία: Ὁ πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος 29.—Νικόλαος Μπερδίαγεφ 110.—Ἄρης Σπυρίδων 124.—*Μιχαήλ Ι. Γαλανός* 254.—Λήμνου Στέφανος 302.

Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν: Καὶ πάλιν περὶ τοῦ ἁγίου Φανουρίου (Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ), Κωνστ. Χαραλαμπίκη, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ 89.—Ξένοι περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἱεράς λειτουργίας (Φθιώτιδος Ἀμβροσίου) 136.—Ἡ γονυκλισία (Κορινθίας Μιχαήλ, Ἐδέσσης Παντελεήμονος) 365.—τὸ συνέδριον Λάμπεθ περὶ τῶν ὀρθοδ. ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν (Ἐδέσσης Παντελεήμονος) 380.—Περὶ τῆς ἁγ. Ζώνης (Κορυτσᾶς Εὐλόγιου) 380.

Πνευματικὴ Κίνησις: *Β. Βέλλα* Ὡσηέ.—*Τ. Τοth*, Χριστιανικὴ Πίστις καὶ Ἐπιστήμη 80.—*Β. Βέλλα*, Ὡσηέ, Μιχαῖς, Ἰωήλ, Ὀβδιού.—*Φ. Σκούρα*, Ἀ. Χατζηδήμου, Ἀ. Καλοῦση, Γ. Παπαδημητρίου Ἡ ψυχοπαθολογία τῆς πείνας, τοῦ φόβου κλπ.—*Κ. Κουκιδίου* Ἡ δικαιοσύνη τους! 159.—*Θεοδώρου Μοσχονᾶ*, Κατάλογοι Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας.—*Ι. Παπαδοπούλου*, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἠθικὴν.—*Θ. Σύδη*, Ἀκάθιστος Ὕμνος.—Ἡ σύγχρονη αἰσθησις τῆς Ὑμνογραφίας.—*Γ. Βαλέτα*, Ἀνθολογία τῆς δημοτικῆς πεζογραφίας τόμ. Β'.—«Ζωῆς» Μεταπολεμικά.—*Δ. Παναγιωτοπούλου*, Θεωρία καὶ Πράξις τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς 141-143.—*Ταλαντίου Βασιλείου Ἀτέση*, Ἐπίτομος Ἐπισκοπικὴ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 256.—*Ἀγγέλου Προκοπίου*, Κόντογλου, Δοκίμιον κριτικῆς.—*Φ. Κόντογλου*, Βίος. Βλασίου Πατσκάλ κλ.—*Φαίδωνος Κουκουλέ*, Βυζαντινῶν βίος καὶ πολιτισμὸς.—*Γ. Βαλέτα*, Χρονικὸ τῆς σκλαβωμένης Ἀθήνας... 286-288.—Ἡ ἐπανέκδοσις τῆς «Θεολογίας».—*Θεοδώρου Ν. Καστανᾶ*, Προβλήματα τοῦ θεολόγου 318-319.

Παρατηρήσεις: Εἰρηκόν.—Ἡ βλασφημία.—

Ἐκκλησία Κύπρου.—«Ἐπὶ τὴν πέτραν».—Τὰ κέντρα διασκέδασως 12.—Οἱ Ἱεράρχαι καὶ ὁ ἀγὼν.—Ἀξιοπρόσεκτος δεκαετηρίς.—Ἡ Σιβιτανίδειος Σχολή 28-29.—Τὰ Μητροπολιτικά Γραφεῖα.—Ἐπὶ τέλους.—Ἡ ἐσχάτη πώρωσις.—Ἄγια Ἰωβιλαία 44-45.—Ἀπίστευτον.—Ὁ κίνδυνος.—Ὁ μόνος τρόπος.—Ὁ Γκάντη 59.—Οἱ δὲ ἄλλοι, ποῦ;—Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου.—Τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ὁ πολυθρόνητος 75.—Ἑλληνικὸν θαῦμα.—Ἐν τοῖς πρώτοις.—Τὸ ἀδικώτερον θῦμα.—Ζενὶθ κακουργίας.—Ἡ φωνὴ τῶν ἐκπαιδευτικῶν.—Ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη.—Τελετουργικὴ ὀρθόεπεια.—Περὶ «Τέχνης».—Λενιν-γράδια.—Ὁ Χριστιανὸς Στρατιώτης.—Κακοποιὸς μετάφρασις 91-93.—Ἡ ἀσείγητος μολή.—Ἡ βασιλικὴ πίστις. Ποῦ ὀφείλεται.—Ἐπανόρθωσις 109-110.—Ἐπίζηλος ποιμαντορίας.—Ἡ μεγάλη παρακαταθήκη 124.—Ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμά.—Οἱ ἐπιστήμονες Κύπρου.—«Church Times» 156-157.—Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἐσταυρωμένου 137-138.—Ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι.—Οἱ ἄγιοι τόποι.—Andiatur et alter.—Περὶ ἀσφαλείας 170-171.—Ἀπίστευτον.—Ἐπίκαιρον ἐρώτημα.—Νέα ἔκδοσις;—Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.—Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ στρατῷ 186-187.—Ὁ Ἄρειος Πάγος.—Ἐκφραστικὰτατοῖ λακωνισμοί.—Ἐθνικόν;—Προσοχὴ εἰς τὴν γυναῖκα 203.—Ἄνευ σχολίων.—Ἐκκλησία καὶ ἔθνος.—Κολαφιζόμενοι ὑπομένοντες.—Σύμβολα καὶ πραγματικότης 238-239.—Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἐκκλησίας.—Ἀστοχοὶ ἐπικρίσεις.—Ἡ ἱστορία δὲν μυκτηρίζεται.—Τὸ ἑλληνικὸν φῶς—Οἱ μαχηταὶ μας.—«Παιδονομικὰ ὀμάδες».—Σημεῖα.—Κομμουνιστικὰ διενέξεις.—Ἰλιμὸς καὶ λιμὸς 253-254.—Ὁ ὑπὲρ πάντων ἀγὼν.—«... ἐν σὺς καὶ δύο παπάδες!».—Δύναμις ἐξουσίας.—Ἡ γλώσσα τῶν Εἰκόνων.—Διάγραμμα ἀθροιστικῆς συμπεριφορᾶς 269-270.—Ἡ λύμη τῶν αἰρέσεων.—Δυστυχημένα πλάσματα.—Ψυχολογία τοῦ ἐγκλήματος 285.—Ἡ Νικοποῖς.—Ἐπαθλα.—Θεμέλιον ἀναγεννήσεως 301-302.—Συντονισμός.—Ποῦ εἶναι;—Ἱεράρχης ποιητὴς τῶν παιδῶν.—Τὸ δημοσιώτερον Βῆμα 314-315.—Ἀνάηψις.—Ἐπιβεβλημένη ἀναδιοργάνωσις.—Ἡ μεγάλη ἀγωνία 334.—Ὁ μεγαλομάρτυρ Δημήτριος.—Ἐλευθέρια.—Ἡ καλλιτέρα ἐλπίς;—Ἀξιοσημείωτος ἐπισκεψις.—Τὰ περιλάλητα «δικαιώματα» 345-347.—Ἡ ἑκκλησία τῆς Βασιλείσεως 366.—Γέννημα πόνου.—Ἡ ἑλληνικὴ εὐσέβεια.—Ἡ ὀριστικὴ στρεφὴ 381.—Χριστὸς ἐπὶ γῆς!—Ἡ πρώτη εἰκοσιπενταετηρίς.—Θεολογία καὶ Ἐκκλησία.—Chateaubriand 394.

Χρονικά: Ἐκκλησία Ἑλλάδος, 12-13, 29-30, 45, 60, 76, 93, 110-111, 124, 139, 157, 171, 187, 203, 239, 255, 271, 286, 302, 315, 334, 347, 367, 382.

Δογματικὴ Ἀθηνῶν: 13-14, 30, 60-61, 77, 94, 111, 125, 139, 157, 172, 183, 204-205, 255, 271, 286, 302, 316, 335, 347, 367, 382.

Ἐπαρχίαι: Θεσσαλονίκης 173, 343, 383.—Μυτιλήνης 126, 173, 336.—Φθιώτιδος 126.—Αἰτωλοακαρνανίας 30-31.—Σύρου-Τήνου 61.—Δημητριάδος 206.—Θεσσαλιώτιδος 77, 125, 173, 189, 367.—Πατρῶν 77.—Σιδηροκάστρου 30, 78.—Ζακύνθου 206, 336.—Τρίκκης 316.—Ἐδέσης-Πέλλης 46, 126.—Κορινθίας 46, 157, 205, 303, 336, 367.—Ζιχνῶν 158, 303.—Κερκύρας 140.—Γρεβενῶν 367.—Θηβῶν-Λεβαδείας 206.—Ἱερισσοῦ 140, 316.—Γυθείου-Οἰτύλου 206.—Σισανίου-Σιατίστης 78.—Κυθῆρων 348.

Ἐκκλησίαι: ΚΠόλεως 14, 46-47, 62, 94, 112, 126, 174, 189, 203, 316, 348, 368.—Ἐξαρχία Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης 126.—Κρήτη 368.—Ἀλεξανδρείας 31, 62, 94, 126, 174, 189, 207, 303, 316.—Ἀντιοχείας 127.—Ἱεροσολύμων 189, 316, 349.—Κύπρου 62, 63, 174, 350.—Ρωσίας 14-15, 31, 62, 141, 349.—Ρουμανίας 95, 141, 174.—Πολωνίας 158, 189, 336.—Σερβίας 79, 95, 141, 336.—Βουλγαρίας 63, 95, 141, 351, 368.

Ἐναὶ Ἐκκλησίαι: Ρωμαϊκὴ 31, 316-317, 351.—Ἀγγλικανισμὸς 31, 63, 79, 158, 174, 317, 351, 368.—Παλαίκαθολικισμὸς 175.—Ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία Ἀμε-

ρικῆς 190.—Προτεσταντισμὸς 158.—Γερμανικαὶ Ἐκκλησίαι 79.

Ἐξωχριστιανικὰ Ἐρησκεύματα: Ἐβραϊσμός 175.—Μωαμεθανισμὸς 32.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Γεωργίου Π. Οἰκονόμου Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ σημασία τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετείῳ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῇ 28 Ὀκτ. 1948. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας». Ἀθήναι 1948 (σ. 19).

Ἀρχιμ. Μεθοδίου Κοκτοστάνου καθηγητοῦ, νῦν Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν, Λόγοι εἰς τὸν ἁγ. Σπυρίδωνα. Κέρκυρα 1948 (σ. 74).

Ἱερ. Δημ. Ἀρταβάνη, Μεθόδιος Κοκτοστάνος Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν. Τὰ κατὰ τὴν χειροτονίαν καὶ ἐνθρόνισιν αὐτοῦ. Κέρκυρα 1948 (σ. 46).

Ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἐγχειρίδιον τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς Δ. Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκδοσις τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «Ζωῆς». Ἀθήναι 1948.

Σεραφίμου Γ. Παπακόστα Εὐσέβιος Ματθόπουλος (Βιογραφία). Ἐκδοσις δευτέρα. Ἀθήναι, Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «Ζωῆς» 1948 (σ. 248).

Κατὰ λόγος ἐντύπων Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης. Μέρος πρῶτον Ι Ἐντυπα ἐλλόσεων 1494-1832 πλὴν τῶν ξενογλόσεων, μετὰ 18 εἰκόνων εἰς τὸ τέλος. Ἐκδίδεται ὑπὸ Νικολάου Π. Δελιαλῆ Ἐφόρου Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης. Θεσσαλονίκη 1948. Δημοσιεύματα Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης 1 (σελ. 1στ'+264).

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν: Ἐπετηρίς τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου. Τεύχος 1. Ἀθήναι 1948 (σ. 167).

Ἰωάννου Κ. Τρικκαλινοῦ Παρατηρήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὰς ὑδρογεωλογικὰς συνθήκας τῶν λιμνῶν Ὑλίκης καὶ Παραλίμνης. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν Annales Géologiques des pays Helléniques, publiés sous la direction de Maxime K. Mitzopoulos, Athènes, Laboratoire de Géologie de l'Université, 1948 (σ. 97-127).

Κ. Ν. Κωνσταντινίδη Κρήνη (Ποίηματα). Β' Ἐκδοσις. Ἀλεξάνδρεια 1948 (σ. 70).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συμδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», Ἀθήνας (Κ), ὁδὸς Φιλοθέης 19. Τηλέφ. 27.689.

Ἱερὰν Μητρόπολιν Σισανίου καὶ Σιατίστης Τσοτύλιον αἰτηθὲν φύλλον 37-38 ἐταχυδρομίσθη. — Πανοσιολ.

Ἀρχιμ. Χρυσάνθου Γιακουμάτου τὸ φύλλον δύναται ἐφεξῆς νὰ ἀποστέλλεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἡγουμένου, ἐὰν αὐτὸς ἐκτελῇ τὰ ἐφημεριακά καθήκοντα καὶ μισθοδοτῆται ὑπὸ τοῦ Κράτους. — Αἰδ. Φωτ. Δημόπουλον Πάτρας διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη. — Αἰδ. Βασίλειον Παπαγεωργίου Μοῦδρον ἐνεγράφητε ἀπὸ 1-8-48. — Αἰδεσ. Γεωργίου Χατζηνάκον Τουρλωτῆν Κρήτης, Ἱορδάνην Ἰορδανίδην Κιλικίαν ἐνεγράφητε ἀπὸ 1-11-48 ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποστείλωμεν προηγουμένα φύλλα. — Πρωτοπρ. Κων. Γ. Ζερβόν, Χρούσα Σύρου συνδρομὴ «Θεολογίας» ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν ἐνεγράφητε. — Κων. Ἐδμόνδον Α. Βούττινον Καβάλαν συνδρομὴ ἐλήφθη ἐνεγράφητε εὐχαριστοῦμεν.

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῇ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», Ὀδὸς Μοσχονησιῶν 12Α Ἀθήνας 8. Τηλέφ. 82-219.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινουθῆται ἄμέσως, σημειουμένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἢ μετὰ θέσεως. Ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ ἀποστολὴ τοῦ φύλλον εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται, δέον δὲ νὰ ᾖνε εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μίας μόνον ὀψέως τοῦ χάρτου.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Κορινθίας.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριακῶν ἱερῶν ναῶν 1) ἁγίου Παντελεήμονος Μαύρων Λιθαρίων καὶ 2) ἁγίου Δημητρίου Λεοντίου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὅπως ἐντός ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἱερέων. Ἐν Κορίνθῳ 26 Νοεμβρίου 1948.

† Ὁ Κορινθίαις Μιχαήλ

Ἱ. Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 48 τοῦ Νόμου 2200/1940 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν κειμένων Νόμων προβλεπόμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τῆς ἐνο-

ρίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Μοδέστου Μικροῦ Περιβολακίου τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντός προθεσμίας μηνὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ προμνησθέντος Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι.

Ἐν Βόλῳ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1948.

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Α' ΒΙΒΛΙΑ

- 1) Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Δρ. 7.000.
- 2) Tihamey Toth: Χριστιανικὴ Πίστις καὶ Ἐπιστήμη (κατὰ μετάφρασιν Ἱ. Παναγιωτίδου) Δρ. 3.000.
- 3) Ἀπολογητικά τῶν Πατέρων τῶν πέντε πρώτων αἰώνων κατ' ἐπιλογὴν Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Δρ. 15.000.
- 4) Ἀρχιμ. Τίτου Ματθαίου. Ὁ ἱερεὺς ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν. Δρ. 2.000.
- 5) Μητροπολίτου Κορινθίας Μιχαήλ «Θρησκεία καὶ διάνοησις». Δρ. 4.000.
- 6) Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομου «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπογραμμὸς ἠθικοῦ βίου». Δρ. 2.000.
- 7) Ἀρχιμ. Τιμοθέου Ματθαίου «Ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ Ζῶντος ὕδατος». Δρ. 8.000.
- 8) «Συμβολαὶ εἰς τὴν Ἱεράν Ἐξομολόγησιν». Δρ. 3.000.
- 9) Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομου «Μελετήματα». Α' Δρ. 4.000.
- 10) Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομου «Μελετήματα». Β' Δρ. 4.000.

Β' ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Ἡ φωνὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (διανέμεται δωρεάν διὰ τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων).

- α) Ὀλίγα χρυσὰ λόγια σὲ μιὰ ἁμαρτωλίῃ
- β) Πρὸς τὸν τραυματίαν
- γ) Χριστοῦγεννα στὴ φυλακὴ
- δ) Ἐπίσημα ἔγγραφα κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Χιλιαστῶν
- ε) Χιλιασταὶ ἢ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά
- στ) Ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα τῶν νέων
- ζ) Στὸ μαχόμενον Ἑλληνόπουλο
- η) Ἐν φυλακῇ ἡμῶν...

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς πάντα διαβιβάζοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Φιλοθέης 19. Τὰ δωρεὰν παρεχόμενα διανέμονται διὰ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

ΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΤΙΝΑ ΜΕ ΛΕΓΟΥΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ;

Τὸ πρόβλημα τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς ἀρχαίους, τοὺς μέσους χρόνους καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ Ἱστορίᾳ.

Αἱ μὴ χριστιανικαὶ περὶ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαι. — Ἡ ἀξία τῆς μαρτυρίας τῶν αὐτοπτῶν. — Τὰ Ἀπόκρυφα. — Ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελίων. — Ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς. — Ὁ Θεὸς Ἰησοῦς. — Ὁ ἀγαπῶν Ἰησοῦς. — Ἡ ἐν τῷ Ἰησοῦ ἀρμονία. — Τὸ κύριον τοῦ Ἰησοῦ. — Ὁ Ἰησοῦς τῆς πραγματικότητος. — Ὁ ἱστορικὸς χαρακτήρ τῆς Κ. Διαθήκης. — Ἡ μαρτυρία τῶν Ἀποστόλων. — Ὁ ἀπ. Παῦλος περὶ τοῦ Χριστοῦ. — Ἡ προσωπικότης τοῦ Παύλου καὶ αἱ ἐπιστολαὶ του. — Τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Θρησκείᾳ, τῇ Λατρείᾳ, τῇ Τέχνῃ καὶ τῇ Φιλολογίᾳ — Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Κριτικῆς.

4εξ. 15.000

Ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς «Ἐκκλησίας».

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ἈΓΑΘΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Αθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
† Ὁ Εὐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ
† Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀκαδημαϊκός

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛῆΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τόποις «Φοῖνικες» Λεοννάτου 4